AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

NOVEMBER 1st, 1963 — No. 619 — 19th YEAR OF PUBLICATION

Guerilla Oorlog

De studenten van McMaster University in Hamilton hebben bezoek gehad van een vooraanstaande theoloog in de Anglicaase Kerk. Een bezoek, dat de studenten lang zal heugen, ongeacht of zij het met deze bisschop eens waren of niet. Deze bezoeker is vier dagen de gast van de universiteit geweest en gedurende deze vier dagen heeft hij twee lezingen per dag gegeven, waarin een grote verscheidenheid van vraagstukken zijn besproken. Het ging over theologie, sex, sociale verhoudingen, marxisme, Bijbelse historie, en noemt U het maar. En de studenten hebben zonder enige belemmering vragen kunnen afvuren, waarvan zij dan ook een gretig gebruik hebben gemaakt. De spreker ging voor geen enkele opzij en de waardering voor deze moedige man bleek wel duidelijk uit een steeds grotere opkomst en het warme applaus.

Wat was het geheim? Bisschop Stephen Neill, voorheen assistent van de Aartsbisschop van Canterbury, thans algemeen secretaris van de Student Christian Movement, en professor in missions en oecumenische theologie aan de universiteit van Hamburg, gaf blijk vast, dat geen enkele vraag hem een rotsvast geloof te hebben, zo van zijn standpunt kon brengen. Het was zijn overtuiging, die hem de adoratie van zijn intellectuele hoorders bracht.

Het is best mogelijk (en het zal ook wel zo zijn) dat wij op verschillende punten met deze bisschop van inzicht verschillen. Maar het is eveneens waar, dat verschillende punten, die Mr. Neill naar voren bracht, onze warme instemming kunnen hebben.

Het is echter niet onze bedoeling om hier een verslag te geven van de lezingen van Mr. Neill. Wij willen slechts even stilstaan bij hetgeen de spreker had te zeggen over de invloed van Freud.

Indien wij het verslag in het plaatselijk dagblad goed begrepen hebben, dan liet Mr. Neill uitkomen hoe Freud de conceptie van het onbewuste heeft gegeven. Zodra de mens zich van het onbewuste bewust wordt, is alle leed geleden. In zijn religie zoekt een mens volgens Freud een uitweg voor zijn angsten, zijn innerlijke problemen. Dan gaat zo'n mens op het ene moment denken, dat God toornig is, of dreigend, en op een ander moment dat God vriendelijk is. Door het zo te stellen heeft Freud de godsdienst tot een illusie gemaakt. Nu mag het zo zijn, dat mensen dit van de godsdienst gemaakt hebben, maar Mr. Neill betoogde met klem, dat wat de mensen vaak van de godsdienst maken, daarom nog niet het wezen van de godsdienst is.

Het is stellig een verdienste van Mr. Neill, dat hij zich zo sterk tegen Freud heeft gekant. Freud was trouwens niet de enige, ook tegen Marx heeft de professor van leer getrokken. Maar dat hij vooral Freud voor de aandacht heeft gebracht, is belangwekkend. Immers, misschien zonder het te beseffen, leeft ons geslacht zeer sterk onder de invloed van Freud. Freud toch leerde, dat men zichzelf moet verlossen van die benauwende gedachten, die de godsdienst teweeg brengen. Sexueel moet men zich niet schuldig voelen. Vooral het sexuele heeft volgens Freud invloed op vrijwel alle handelingen en overwegingen van de mens. Men moet geen weerstand bieden en men moet sexuele verlangens niet verdringen. Vandaar dat Freud, zelf atheist, zich scherp kantte tegen de godsdienst.

Wij beseffen wel, dat hiermede niet een volledige weergave van de leer van Freud is gegeven. Verre daarvan. Maar deze enkele vluchtige schets is toch wel voldoende, om te doen zien hoe zulk een gedachte ingang vindt bij de mensen, hoe zij zaad schiet en vrucht draagt. En laten wij het maar ronduit erkennen: wij zitten ermee. Het is een kolossaal probleem geworden, ook in Christelijke kring. Natuurlijk zijn er geen cijfers en statistieken beschikbaar, en moet men uiterst voorzichtig zijn met wat men "hoort".

Het zou dwaasheid zijn te ontkennen, dat Freud gelijk had toen hij liet zien, hoe het onbewuste in een mens een grote rol speelt in zijn handelingen. Het zou eveneens dwaasheid zijn om te ontkennen, dat sexuele motieven niet vaak een sterke invloed op iemands levenswandel uitoefenen. Maar dit is het nu juist, ook het sexuele leven van een mens is door en door zondig. Hiermede is niet gezegd, dat sex als zodanig zondig is. God heeft de sex gemaakt, het verschil tussen de geslachten is een scheppingsgave van God. Maar de zonde heeft ook dit, juist dit, corrupt gemaakt. Daar wil Freud echter niet van weten... en Freud heeft talloze volgelingen, die lang niet allen atheisten zijn

Wij zitten met het probleem. Ook al is Freud voor ons een onbekende grootheid, dan is toch de Freudiaanse gedachtengang haast gemeengoed geworden. Het zit in de lucht: geen verdringing, geen weerstanden, geen schuldgevoelens. Het is de natuur van een mens "to be sexual".

Het zou wel goed zijn, als wij daarover eens ernstig gingen denken. Als wij nu niet alleen gingen roemen in de groei van onze christelijke scholen, high schools en colleges, maar daarbij eveneens oog kregen voor het enorme gevaar, dat er bestaat wanneer een school zoveel nieuwe studenten krijgt, dat er van een persoonlijk contact en van een persoonlijk toezicht niets meer terecht komt. Niet meer terecht kán komen, vanwege het aantal. Het wordt tijd, dat wij zeer reëel worden. Wij weten allemaal wel, dat kinderen speciaal over deze dingen niet zo gemakkelijk met hun ouders praten. En omgekeerd, ook ouders praten niet zo gemakkelijk met hun kinderen daarover. Wij kunnen wel geforceerd doen en zeggen, dat het moet, maar in de praktijk liggen die dingen helaas anders.

Waar wij wel grotere aandacht aan moeten besteden is aan de "counselling" op onze scholen. Het is prachtig, als de counsellor met de jongelui praat over hun toekomstige bestemming, over hun bekwaamheden of over hun moeilijkheden met bepaalde vakken, over hun verhoudingen tot en moeilijkheden met bepaalde teachers, en wat dies meer zij. Maar innerlijk bruist daar iets in die jonge levens, dat leiding nodig heeft en — onbewust misschien — naar leiding verlangt. Freud is al enkele tientallen jaren dood, maar zijn stem wordt nog steeds gehoord en zijn advies wordt — onbewust misschien — nog steeds opgevolgd. Geen weerstanden, geen verdringingen. En Daddy's car, en de school parties, en de social evenings, helpen allen een handje mee om Freud's theorie in praktijk te brengen.

Het was daarom een moedige daad en een welkom geluid als wij daar die Anglikaanse bisschop in McMaster University tegen de studenten horen zeggen: "Jesus creates challenge, crisis, wherever He goes. You can't be neutral in this war. With Jesus Christ there were only two possibilities: to sell yourself to Him, or to kill Him."

Wij willen niet de pretentie hebben om een oplossing aan de hand te doen, dat wij dadelijk van dit probleem verlost worden. Als wij maar eerst het probleem zien. Als wij maar eerst elkaar toegeven, dat dit probleem ook onder ons zeer urgent is. Als het ons eerst maar een "burden" wordt. Als wij maar eerst zien, dat hier een guerilla oorlog aan de gang is, waarvan wij nimmer weten wanneer en waar de vijand toeslaan zal. Zo ergens, dan geldt hier, dat wie meent (!) te staan, scherp moet toezien niet te vallen.

Dit probleem is teveel onder het mom van "delicaat" of "intiem" onder stoelen of banken gestoken. Laat niemand denken er immuun voor te zijn of denken, dat zijn kinderen er immuun voor zijn. Laten wij er met God over spreken en laten wij er in de kerken voor bidden.

Het gevaar en het effect van een geurilla ligt in het onverwachte.

D.F.

KONINGIN BIJ SLANGENKUIL

Enkele weken geleden heeft koningin Juliana in Bangkok met prinses Beatrix een bezoek gebracht aan het Thaise Rode-Kruis-ziekenhuis en aan de daarbij gelegen slangen-kwekerij, waar entstof tegen slangenbeten wordt bereid. Foto: Koningin Juliana (rechts) volgt met bezorgd gezicht de verrichtingen van de laboranten in de slangenkuil.

De Les van Viet Nam

②

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Viet Nam ligt ver, maar het daar aanhangige vraagstuk speelt ook een rol in andere landen, bijvoorbeeld in de Nederlandse politiek. Helaas zien velen dat niet in.

Verhouding tussen de geobjectiveerde godsdienst en de individuele geloofsovertuiging.

De Rooms Katholieke Kerk heeft altijd veel waarde gehecht aan de geobjectiveerde zijde van de godsdienst. Men kon dat doen, omdat de wereldlijke overheid niet alleen beschouwd werd als Gods dienaresse, maar ook als dienaresse van de Kerk. Met hand en tand verdedigt men in de Roomse landen als Spanje, dat het openbaar gelaat van de staat beheerst moet worden door de Kerk. Voorzover men andersdenkenden toelaat, men zie naar Spanje, mogen hun bedehuizen niet kenbaar zijn, in het openbaar mogen er geen geschriften worden aangeprezen, Roomse plechtigheden als de mis, moesten ook door Protestantse militairen medegevierd. Ook de kerstening van vreemde volken ging langs de weg van de geobjectiveerde godsdienst. Het gevolg was, dat men aan de ene zijde genoegen nam met die uitwendige kant, en anderzijds de consequenties voor het innerlijk godsdienstig leven over het hoofd zag.

Ziedaar het conflict in Viet Nam.

De Boeddhisten, die de overgrote meerderheid van het volk uitmaken, willen in eredienst en uitwendig maatschappelijk optreden, hun stempel drukken op de samenleving. De uiterst kleine minderheid van Rooms Katholieken, die toevallig de leidende plaatsen in de staat innemen, wilden dat beletten. Zij nemen maatregelen tegen het uiterlijk optreden van de Boeddhisten, bijvoorbeeld de tempeldienst.

De Boeddhisten, die in hun waardering van het leven van de mens hier op aarde ten opzichte van het leven hiernamaals, geheel afwijken van het christendom, grijpen als protest tegen deze belemmering van hun godsdienstvrijheid, weer naar zulk een objectivering, de publieke zelfmoord. Priesters en nonnen overgieten zich met benzine en steken die in het openbaar aan. Daardoor wordt de uitwendige maatschappij gesteld in het licht van het Boeddhisme. Vandaar, dat de regering deze openbare zelfmoorden tracht te verhinderen. Men belemmert niet de zelfmoord, maar de zelfmoord in het openbaar.

De toepassing voor Nederland.

Het Rooms Katholicisme heeft volkomen gelijk, als het niet verzuimt aandacht te geven aan de uitwendige leving in de maatschappij van de religie. Encyclieken als die over de sociale verhoudingen, over het huwelijk als maatschappelijke instelling leveren veelvuldig bewijs van bewustzijn van kerkelijke verantwoordelijkheid. In Nederland was het bekende mandement van het Nederlands episcopaat van enkele jaren geleden daarvan mede een uiting.

Evenwel heeft men daarbij niet in de leer (de Kerk oordeelt niet over het innerlijk van de mens) maar in de praktijk het inwendig geloofsleven van de persoon onder druk gezet. Daartegenover kwam de Reformatie. Zij predikte, dat niemand iets tegen zijn geweten mocht d o e n. En staatslieden als Willem van Oranje verkondigden: Het geloof is een gave van de Heilige Geest, waartoe men niemand mag dwingen. Voetius peilde het vraagstuk, toen hij in zijn dogmatiek uitdrukkelijk onderscheid maakte tussen de godsdienst als inwendig verschijnsel, dat ook niet zijdelings onder druk mocht worden gesteld, en de beleving in het openbaar in eredienst en allerlei maatschappelijke verhoudingen. Daardoor werd het probleem zeer ingewikkeld. Want de Overheid was er nu niet mee klaar, als zij verklaarde, dat een bepaalde godsdienst het openbaar gelaat van een volk mocht beheersen, maar zij moest tevens zorgen, dat de innerlijke overtuiging van de mens, zijn contact met de Eeuwige, zich zover als maar enigszins mogelijk mocht uitleven. Zo respecteerde de Nederlandse regering allerlei godsdienstige gebruiken in het openbaar, maar het godsdienstige verschijnsel van weduwenverbranding op Bali werd zoveel het mogelijk was verhinderd.

In Nederland werd de consequentie van de Doopsgezinde overtuiging, dat men geen wapenen mocht dragen zoveel mogelijk gerespecteerd, maar naaktloperij, ook op godsdienstige motieven als van de Wederdopers, werd belet.

Dit alles ligt nog al duidelijk. Zelfs de Israelietische wijze van slachten werd in Nederlandse slachtvoorschriften uitdrukkelijk goedgekeurd. En tegenwoordig wordt de vrijheid van de ouders hun kinderen al dan niet te doen vaccineren, waarbij ook de godsdienst het laatste woord spreekt, volledig gerespecteerd.

Maar toen kwam de verplichte sociale verzekering. Ook hier wist men nog een uitweg. Maar mocht men dit alles gaan uitbreiden tot het verplichte t.b.c.-vrij maken van vee? Hoe is het met de bescherming van de burgerlijke bevolking en de voorbereiding daartoe?

In al zijn scherpte komt dit vraagstuk aan de orde bij de afkeuring van het gebruik van kernwapenen, zoals die door kerkelijke organen thans geschiedt. Hoe is het met de dienstweigering in het algemeen in haar moderne vorm? Moet de Kerk hier het enige woord spreken? Of heeft de Overheid een plicht, die zij niet mag ondergeschikt maken aan de uitspraken van andere organen, omdat de Overheid is Gods dienares.

In de allerjongste tijd komt het vraagstuk van de gebedsgenezing om oplossing vragen. Moet de Overheid in het openbaar de prediking van de Pinkstergroepen toelaten? Hier ligt het antwoord nog al voor de hand. Natuurlijk. Maar mag de Overheid daarbij toestaan, dat door gebed of door handoplegging in het openbaar, in grote bijeenkomsten, de consequentie van deze godsdienstige opvatting wordt beleefd?

En mag de Overheid in het algemeen door bevoorrechting van bepaalde godsdienstige stromingen, die kerkelijk zijn georganiseerd, bijvoorbeeld door toelating tot uitzendingen voor radio en televisie, andere richtingen bij hun propaganda in het nadeel brengen? Ook dat is het vraagstuk van Viet Nam.

(Wordt vervolgd.)

Madame Ngo Dinh Nhu, de schoonzuster van de Rooms-Katholieke president Ngo Dinh Diem van Zuid-Viet Nam, beschuldigde de U.S.A. dat de U.S.A. ambassade in Saigon haar land had bedreigd in een poging "to shut her up" in de Boeddhistische crisis. Madame Nhu maakt momenteel een toer door de States en schokte haar toehoorders met de bewering dat sommige Boeddhistische leiders schuldig waren aan verraad, moord en communistische taktieken.

Beelden van en uit NEDERLAND

VOLK EN INTERNATIONALE SAMENLEVING

Het Nederlandse volk is van nature nogal flegmatiek. Misschien minder dan de Britten, doch erg "warmbloedig" zijn we niet. Eerst maar eens kijken, 't zal zo'n vaart niet lopen. De hartstochten uiten zich niet gemakkelijk in demonstraties, straatbetogingen, felle reacties etc. Ook politiek slaan de golven meestal niet over de dammen heen.

Toch is het Nederlandse volk niet ongevoelig, onbewogen, fantasieloos en suf. Het kan wel in beweging komen, het kan zelfs snel reageren.

Als wij op de film of t.v. in b.v. de Latijns-Amerikaanse landen de elkaar opvolgende revoluties zien, de deinende en tierende massa's in de straten en op de pleinen, lokt dit bij een Nederlander slechts een meewarige glimlach op. Wij maakten zelf eens een "revolutie" in een der Zuidelijke landen mee. Als men de zenuwachtige acties gadesloeg, de militaire voorzorgsmaatregelen zag, doken onwillekeurig de herinneringen op aan aan de vroegere Oranjefeesten, waarbij de Briel werd "ingenomen" of het turfschip van Breda herleefde.

Zelfs Troelstra's poging om een "arbeiders en boeren"-republiek in de naoorlogse periode in het leven te roepen, vond in 1918, toen de revolutionaire storm over het oude Europa gierde, bij het Nederlandse volk geen weerklank. Evenmin Mussert's national-socialisme.

Niettemin kent ook de Nederlandse geschiedenis haar bladzijden, waarin de spontane volksbeweging een wending in de loop der gebeurtenissen gaf. Men denke slechts aan 1672 en 1795. Doch dit is de uitzondering. Regel is dat de Nederlander zich, soms mokkend, onderwerpt aan het gezag, de wet eerbiedigt, gebaande wegen volgt en zijn hart door zijn verstand in toom houdt.

Maar het hart kan ook spreken en het Nederlandse volk toont van zijn beste eigenschappen als het in tijden van nood en ramp bijstand kan bieden.

Dan is dit "koude" volk tot een geestdrift te brengen die echt is en tot daden inspireert.

Het laatste voorbeeld daarvan is de collecte die gehouden is voor de Armeense vluchtelingen in Griekenland. Ruim veertig jaar wonen deze slachtoffers van de Turkse tirannie en Islamietische haat al in de schaduwen van de ruïnes van de Areopagus, zodat ze moeilijk nog vluchtelingen kunnen worden genoemd, doch geïntegreerd in het Griekse volk zijn ze nog steeds niet.

Ellendig zijn de omstandigheden waaronder zij leven. Internationaal is nu de behulpzame hand uitgestoken. Nederland gaf daarbij spontaan medewerking. Op één avond was geheel de actie geconcentreerd. Een film op de televisie vertoond, gaf een beeld van de diepdroevige woontoestanden en de armoede der Armeniërs, Dr. Drees en anderen spraken hun woord ter aanbeveling van de steunactie voor de meest vergeten vluchtelingen van Europa en onmiddellijk daarna trokken in het late avonduur 80.000 vrijwillige collectanten van huis tot huis om de giften te verzamelen.

Op dit moment is het totale bedrag nog niet bekend, maar het lijdt geen twijfel dat een belangrijke som beschikbaar komt.

Onvoldoende om alle ellende te lenigen. Doch in elk geval een "glas water en een bete broods" voor de verdrevenen uit een der streken, die het eerst de leer van Christus in het begin onzer jaartelling aanvaardden.

* • *

Deze hulpverlening, die aan Perzië na de aardbeving, aan Chili en Italië en andere door rampen getroffen streken, leert, hoe in onze tijd de internationale samenhang veel sterker is dan voorheen. De technische middelen van communicatie en verkeer maken dat mogelijk. Merkwaardig is, dat terwijl de wereld een veel meer open karakter krijgt, juist in de communistische landen het gesloten nationalisme het sterkste leeft. Daar is men het meest reactionair. Buiten deze door muren en "ijzeren" gordijnen afgesloten landen, waar het eigenbelang uiteraard nog een rol speelt, is het in elk geval mogelijk de ontwikkeling der dingen te volgen.

Er is een groei naar een sterkere internationale gemeenschap. Zoals het moderne verkeer nationaal de isolering van zekere zeer traditioneel bepaalde gebieden doorbreekt, zo heeft deze internationale aanraking ook een sterke invloed op de gedachtenwereld. Er is uitwisseling van meningen, er is wetenschappelijk contact, er is meer begrip voor elkaars standpunt.

Van Christelijk standpunt is dit natuurlijk zowel toe te juichen, als ook te vrezen.

De secularisatie neemt in sterke mate toe, het humanisme heeft in de internationale raadzaal bijna het eerste en het laatste woord. Dat is de bedenkelijke kant ervan.

Het goede is, dat dit internationale platform de vrijheid en de mogelijkheid biedt om het Christelijk getuigenis te doen horen. Dat dit niet voldoende gebeurt, ligt aan de politieke, economische en sociale vertegenwoordigers, die dikwijls onvoldoende moed tonen als het gaat om de principiële levensvragen. Het komt ook, omdat er tussen de belijders van het Koningschap van Jezus Christus veel te weinig contact bestaat en men zo graag aan eigen opvattingen vasthoudt. Dit bleek bij de discussies tijdens de Gereformeerde Oecumenische Synode in Grand Rapids en dit blijkt ook bij herhaling uit ingezonden stukken (b.v. in Canada in De Wachter), waarin men eigen mening tot principe verheft. Te goeder trouw natuurlijk, doch volkomen vreemd aan wat er zo in de loop der tijden aan het veranderen is.

En er is veel aan het veranderen.

In de praktijk van het leven en in de wereld van het denken. Dat de Synode der Geref. Kerken in Groningen zich uitsprak voor het "verantwoord ouderschap", wat inhoudt een regeling van het kindertal, is er een sterk sprekend voorbeeld van.

Zo is er meer aan te wijzen.

Wat er ook wijzigt, en het tempo daarvan is moeilijk bij te houden, één ding moet voor elk Christen vaststaan, dat God de geschiedenis, zij het door mensen, schrijft en dat Hij de onveranderlijke is. Dat is het rustpunt in deze wenteling der eeuwen.

Cn.

Mannenpraat

DE OPLEIDING TOT CHRISTELIJK ONDERWIJZER

In Calvinist-Contact van 27 september 1963 heeft Mr. D. Brinkman een heel belangrijk artikel geschreven in verband met het gebrek aan schoolteachers, dat hier en daar vrij groot schijnt te zijn. In dat artikel heeft Mr. Brinkman op een toestand de aandacht gevestigd die aan de Christelijke schoolbeweging al veel moeiten heeft bezorgd. Hij wees voornamelijk op de praktijk die door velen schijnt gevolgd te worden, dat als ze wel Christian Schoolteacher willen worden toch eerst twee jaar in de Public School les gaan geven om een Certificate te krijgen dat hen de erkenning als "teacher" door de overheid geeft.

Ik geloof dat dit inderdaad een kwaad is onder ons. En als zodanig kan ik met de strekking van wat Mr. Brinkman schreef me wel verenigen. Nog veel te veel jonge mensen, die de bekwaamheden hebben verworven tot het geven van onderwijs vergeten dat zij als Christenen in de eerste plaats geroepen zijn hun talenten in dienst te stellen van het Christelijk Onderwijs. Deze mensen moeten dus niet eerst twee kostbare jaren gaan geven aan het Public onderwijs enkel en alleen om dat Certificate te verkrijgen; terwijl ze zonder dat te hebben toch ook wel onderwijs mogen geven in onze Christelijke scholen. De overheid legt daartoe geen enkele moeilijkheid op hun weg. Zo lang als hun onderwijs maar beantwoordt aan de daarvoor gestelde eis. Tot zover kan ik me dus met de strekking van Mr. Brinkman's artikel heel goed akkoord verklaren. Maar in de loop van zijn artikel vond ik een uitdrukking waar ik het ook wel mee eens ben, maar die ik graag wat meer benadrukt had gezien. In vragende vorm zei hij: "Wat goed kan het doen als een teacher die aan een neutrale inrichting zijn opleiding ontving, in een Christelijke school teacher wordt!" En dat is het nu juist waar naar mijn gedachte het kwaad begint. Hoe kan iemand zich laten bekwamen tot het geven van onderwijs in een school, waar God als de Bron en oorzaak van alle leven erkend wordt in een College waar met die God niet gerekend wordt? Hoe kan iemand het licht van de Bijbel en de grootheid van onze God en Vader doorgeven en leren aan de kinderen als hij niet zelf eerst geleerd heeft gedurende zijn opleiding, hoe dat gedaan moet worden? Als een van onze jongens het timmervak wil leren sturen we hem toch ook niet naar een landbouwschool? Daar verwachten we niets van. Evenmin mogen we goede resultaten verwachten van Christian school teachers die hun opleiding daartoe ontvangen hebben aan een onchristelijke inrichting. Dat er uitzonderingen zijn op deze regel, en dat er goede Christian school teachers zijn, die ondanks hun opleiding aan een onchristelijke inrichting toch bekwaamheid bezitten voor het Chr. Onderwijs, daar kunnen we alleen maar erg dankbaar voor zijn, maar dat is dan boven verwachting. En we mogen dat niet is de normale weg gaan beschouwen.

En dat is het nu wat me in het artikel van Mr. Brinkman een beetje is tegengevallen. Hij heeft wel gewezen op wat in de toekomst de A.R.S.S. zou kunnen gaan doen, maar wat nu door Calvin Colege in deze nood gedaan kan worden, daar heeft hij het niet over gehad. Hij was dat misschien niet van plan, en wilde alleen maar de aandacht vestigen op het feit dat de Chr. scholen dringend teachers nodig hebben, en dat het nodig is dat zij die hun opleiding tot teachers voltooid hebben en van plan zijn naar het Chr. onderwijs te gaan, dat nu direkt doen, en niet eerst naar een public school gaan voor twee jaar, alleen voor dat Certificate. Ik zeg nogmaals, daar ga ik mee akkoord, maar omdat Mr. Brinkman ook oordelend sprak over de opleiding tot teachers en moeilijk kan geloven dat aan een onchristelijke inrichting goede christelijke teachers konden worden opgeleid, daarom ben ik hier even op ingegaan.

Ik zou graag gezien hebben dat meer de aandacht gevestigd was op Calvin College als opleidingsinstituut voor onze Christian school teachers. Misschien wordt er gezegd: die opleiding aan Calvin College is op Amerikaanse leest geschoeid, is ongeschikt voor Canada en duurt 4 jaar. Ze is bovendien veel duurder dan hier in Ontario."

Dat zijn inderdaad bezwaren die nogal wegen. Maar toch kan ik moeilijk geloven dat wanneer de begeerte om in het Chr. onderwijs te gaan werken maar sterk genoeg is, dat dan deze bezwaren niet overkomen zouden kunnen worden.

Op het schrijven van Mr. Brinkman hebben ook een paar teachers gereageerd. Deze bleken het met de bedoeling van Mr. Brinkman's artikel niet eens te zijn. Integendeel, zij pleitten voor een zo goed mogelijk academische opleiding en voor het verkrijgen van en werken voor het Certificiate, en zo mogelijk voor nog meer diploma's. Bezien vanuit het standpunt van een teacher is dat begrijpelijk. En niemand zal de waarde van een goede academische opleiding in twijfel trekken.

Opmerkelijk vind ik het dat zij met geen enkel woord repten van de noodzaak dat die goede academische opleiding dan verkregen moet worden aan een Christelijke inrichting. Afgaande op wat ze schreven zou men kunnen veronderstellen dat "adequate academic qualifications" het een en al is, ongeacht in welke sfeer men die heeft verkregen. Als die veronderstelling juist is, dan veroorloof ik mij om een vraagteken te zetten achter de laatste zin van hun schrijven. Ze zeggen tot slot: "Then they will indeed be assets to the Christian School system."

Ik zou alleen die laatste zin kunnen aanvaarden als allen die zich laten opleiden tot teacher alles wat mogelijk is gedaan om die opleiding te ontvangen aan een inrichting die zich wil laten regeren door het Woord van God. Dat het onder bepaalde omstandigheden niet altijd mogelijk is weet ik, maar ik weet ook dat het soms wel mogelijk is en toch niet gedaan wordt.

C. Overgaauw.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $4.00 per year.

Alle communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher. The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Please inform us immediately of any change in your address.

ONTMASKERD

Katrien vond ze in een donker hoekje van de klerenkast: twee haastig weggestopte zwarte maskers, een paar oude broeken en twee afgedankte pyamajasjes. Ze haalde mij er bij er merkte raadselachtig op: — Ze hebben het weer gedaan. Een ogenblik keek ik mijn vrouw vragend aan. Waren hier inbrekers geweest? Hadden ze zich door het slaapkamerraam gewrongen, zich haastig verkleed en waren ze als heren vermomd weer door het raam verdwenen? Onderzoekend en speurend als Sherlock Holmes keek ik rond in de kamer van de jongens. Zouden ze misschien onder de bedden liggen? En wat stonden de dekens op dat linker bed bol.... Toen viel mijn speurend oog op de kalender en las: 31 oktober:

Het raadsel was meteen opgelost. — Ze hebben het weer gedaan, herhaalde Katrien. Dat betekende, dat onze twee jongste jongens weer op pad waren geweest op de avond van Halloween. — Als we goed zoeken, zullen we nog wel meer vinden, merkte mijn echtgenote logisch op. En, ja hoor, even later ontdekten we, dat er toch wat onder de bedden lag: twee grote zakken met pinda's, chocolade, koekjes, centen, appels en andere aanlokkelijke zaken.

— Ze hebben het weer gedaan, merkte nu ook ik heel verstandig op.

— Dat merk ik ook, antwoordde Mrs. Dof.

— Wat nu?

— Dat moet jij weten, vader Dof. Jij bent het hoofd van het gezin; jij hoort je gezag te laten gelden.... Ik knikte instemmend. Dat zou ik doen.

Dat heb ik gedaan. Toen de jeugdige schuldigen uit school kwamen, deden ze heel onnozel. Ze hadden gisteravond hun huiswerk gemaakt en wat naar hun transistor geluister en toen waren ze gaan slapen en zo. Maar toen Katrien hun de maskers en broeken en pyama's en pinda's en snoepgoed liet zien, bezweken ze onder de bewijslast en legden een volledige bekentenis af: Ja, ze waren gisteravond nog een uurtje of zo de huizen langs geweest. Ze hadden dat kunnen doen, omdat hun moeder en vader beiden naar een vergadering waren. Ze betuigden hun leedwezen over hun ongehoorzaamheid, doch verbonden aan hun

IMMIGRANTEN-
MIJMERINGEN

spijtbetuiging de oude vraag, wat er nu toch tegen Halloween was. Ik liet me door de vraag niet van de wijs brengen, en velde eerst vonnis, voordat ik me tot het beantwoorden van de vraag zette. De langs de deuren verworven goederen werden in beslag genomen en verbeurd verklaard en zouden ten bate komen van alle leden van de familie Dof. Verder mochten ze twee avonden lang na het eten niet meer naar buiten. De twee bandieten bogen hun schuldige hoofden, en ik meende te zien, dat ze tegen elkaar knipoogden. Ze vonden de straf blijkbaar niet te zwaar om te dragen. Nu, dat was ook de bedoeling niet, want tenslotte was hun vergrijp ook weer niet zo vreselijk erg.

Toen zijn we weer eens met de vraag bezig geweest: Waarom mogen we niet meedoen met Halloween? Ik zette uiteen — zoals ik dat al meerdere keren had gedaan — dat dit feest als het ware de inzet was tot het Roomse Allerheiligen-feest; dat we de heiligen niet mochten vereren en aanbidden; dat daarom dat feest en dus ook de inleiding op het feest te veroordelen was; en dat het ons als rasechte protestanten en onvervalste calvinisten paste, om ons verre te houden van het Roomse zuurdesem ondanks de flinke pausen van de laatste tijd.

De jonge knapen huldigden deze welgefundeerde mening niet. Volgens hen kon je best Halloween vieren zonder aan die Roomse heiligen te denken. Zelf dachten zij namelijk slechts aan de pret en de snoeperij. Ze mochten toch nog wel wat plezier hebben en gematigd snoepen? Welnu dan!

Daarna speelden ze hun grootste troef uit: In Nederland vierde men toch ook Sinterklaas? Ja, zelfs zeer protestantse mensen deden daar aan mee. En was die meneer Nicolaas geen Roomse bisschop geweest? Wederom: Welnu dan!

Maar dit troefje ontnam ik hun door te zeggen, dat de heilige Nicolaas had geleefd vóór de kerkhervorming, toen er dus nog geen protestantse kerk was en je eigenlijk nog niet kon spreken van een Roomse kerk. — Als Sinterklaas vandaag leefde, onderwees ik, — zou hij waarschijnlijk.... (ik staakte de zin, want ik begon te hoesten; ik verslikte me in de konsekwenties)....zou hij wellicht dominee in onze kerk zijn, vulde onze jongste onbarmhartig aan.

Dat vonden de twee schelmen een opwekkende gedachte, waar ze hun fantasie op kwijt konden. Ze waren ineens Halloween en ook hun onderwijzende vader vergeten, en waanden zich in een catechisatielokaal waarin Sinterklaas de les overhoorde. Ze begonnen hinderlijk te grinneken, en ik vond het beter om maar te verdwijnen. Ik hoorde nog juist, hoe ze Zwarte Piet tot hun wijkouderling promoveerden....

Toen we aan tafel gingen, bleek het kroost in een wat meer gedegen stemming te zijn. Gelukkig maar, want weinig dingen zijn zo hinderlijk als die onnozele grinnekpartijen tijdens de maaltijd.

Terwijl ze zich te goed deden als slootgravers, vertelden ze ons van hun belevenissen op school. De teacher had het met hen over de Kerkhervorming gehad: gisteren ook al, toen het 31 oktober was, maar vandaag was hij verder gegaan. Ze hadden het heel mooi gevonden en verklaarden ernstig, dat ze het roerend met Luther eens waren; die had toch maar schoon gelijk gehad, en ze vonden het onverklaarbaar, dat nog zoveel mensen zo onnozel waren, dat ze tot de Roomse kerk behoorden. Ze schudden hun wijze hoofden en schepten zich nog eens op.

— Waar ging het eigenlijk om bij de Kerkhervorming? ondervroeg ik de schooljongens.

— Om grace, antwoorden ze in koor.

— Om mij? giechelde onze bakvis, die in Holland Greetje heette, maar hier Grace is. De broers wierpen haar een vernietigende blik toe en verwaardigden haar geen antwoord. Boven zoveel heiligschennis voelden ze zich dat ogenblik hoog verheven.

— Het ging er om, zei een van de jongens, na zorgvuldig een stuk aardappel verlegd te hebben naar zijn linkerwang, hetgeen hem een vermaning van Katrien kostte, — het ging er om, dat je niet door je werk zalig wordt, maar alleen uit genade... Voldaan kauwde hij verder.

Toen prees ik mijn zonen om hun kennis, en in gedachten prees ik onze Christelijke school en het onderwijzend personeel. Wat een voorrecht toch, als je als ouders je lieve kinderen mag toevertrouwen aan onderwijzers, die de Here dienen en uitkomen voor de zuivere leer!

— Het ging om de genade! Dat antwoord hield me nog bezig lang nadat de jongere kinderen na veel getreuzel en met veel lawaai naar bed waren gedaan. Genade, ja, daar ging en daar gaat het toch om! Of je je verbeeldt, dat je zelf zo goed bent, dat je wel in de Hemel kunt, of dat je ervan overtuigd bent, dat je uit genade, door Christus, gered bent. Of je je eigen onwaardigheid wilt verstoppen achter een masker van vroomheid en eigengerechtigheid, of dat je je overgeeft aan de Heiland, Die je dat masker afpakt en zegt: — Je komt er alleen door Mij!

Ik ben geen theoloog en ik kan het niet zo mooi zeggen als onze dominee, maar ik voel het wel aan, dat het "uit-genade-alleen" het einde betekent van alle vrome schijn, van alle maskerade.

31 oktober: Halloween en Kerkhervormingsdag, het feest van de maskers en het feest van de ontmaskering.

— Ja, daar zit wel wat in, zegt Katrien, wanneer ik over de koffie haar deelgenoot maak van deze mijmering. — Op deze manier moet je er maar eens met die kwajongens over praten. Misschien overtuig je ze dan.

Dat neem ik me ernstig voor.

Uit genade alleen; dat betekent: de maskers af!

Halloween: zet je masker op!

Wat jammer, dat zo heel veel mensen altijd Halloween vieren; het hele jaar door, elke dag weer gaan ze achter een masker....

— En jij dan, Arie?

— En jij dan, Katrien?

En wij dan?....

Arie.

"Justice and Liberty"

Wist u dat er zich parlementsleden in Ottawa bevinden die trachten bepaalde problemen principieel aan te pakken? Dat er parlementsleden zijn die trachten door te dringen tot de achtergrond van de kwesties die aan het parlement worden voorgelegd?

Neen, wij weten niet van een echte Christelijke politieke partij, noch gaan wij enkele parlementsleden afzonderen om u aan te sporen op hen of op hun partij te stemmen. Maar wij mogen en moeten het wel aan u doorgeven indien blijkt dat de ideeën en de werkzaamheden van ons Committee weerklank vinden op "Parliament Hill", en indien de problemen waarmede wij worstelen ook daar worden geuit.

Op verzoek van een aantal leden van het parlement reisde Mr. G. Vandezande als vertegenwoordiger van ons Committee en de C.L.A.C. naar Ottawa, teneinde nadere toelichting te geven op het commentaar dat deze organisaties enkele maanden geleden hadden gegeven over de problemen inzake de scheepvaart op de Grote Meren. Hoewel door vertegenwoordigers van verschillende partijen instemming werd betuigd met hetgeen wij naar voren brachten, bleek totnogtoe alleen de Social Credit groep van Mr. Robert Thompson inderdaad overtuigd te zijn van de noodzaak een en ander in de kern te trachten aan te vatten.

Dit is wel gebleken uit hetgeen Mr. Thompson op 9 oktober, en Mr. Olson, eveneens Social Credit, op 10 oktober 1963, naar voren brachten. Om het gezegde volledig recht te laten wedervaren, geven wij enkele zinsneden van Mr. Thompson onvertaald weer, o.a. waar hij zegt: "...unless we regard the maintenance of simple law and order within our nation as the first and the highest duty of government, we are failing the citizens of this country whom we represent, in the most elemental duties of government." Dit soort taal hoort men daar niet vaak, en men maakt het maar zelden of nooit mee, dat een parlementslid bereid is te verklaren, zelf medeverantwoordelijk te zijn voor de situatie, en dus niet ijverig bezig is zichzelf schoon te praten, zoals praktisch elke andere spreker dat gedaan heeft. Zo zei Mr. Thompson ronduit: "Let us remember that it is we ourselves — the parliament of Canada itself — who have approved the legislation under which the S.I.U. has been operating, and this includes the right to make collective bargaining agreements which compel all sailors employed on ships manned by the union to belong to it".

Voorts ook: "...but for once let us have the courage to show that we in Canada can take action that will protect our citizens and maintain the law, about which we talk so much."

Op dit laatste punt, het handhaven van de wet, is Mr. Olson de volgende dag nog dieper ingegaan. Zo vroeg Mr. Olson bijvoorbeeld aan de Minister van Arbeid en aan de Minister van Justitie waarom er nooit was ingegrepen in de gevallen waarvan officieel bekend is dat mensen aangevallen, afgerost en geïntimideerd werden, en waarom de Minister van Justitie volgens eigen zeggen eerder in de middag, nog steeds een voorlopig rapport aan het bestuderen was.

Uitgebreid verwees Mr. Olson naar de bestaande wetgeving, onder anderen "the bill of rights", welke hij "one of the favourite pieces of legislation" van de vroegere premier, Mr. Diefenbaker noemde. Ook verwees Mr. Olson naar het handvest van de Verenigde Naties, waaruit hij onder meer aanhaalde dat "Everyone has the right to freedom of peaceful assembly and association. No one may be compelled to belong to an association."

Samenvattende besloot Mr. Olsen zijn speech met te zeggen: "I suggest to you, Mr. Chairman, that all of this lawlessness that has taken place... has been a violation of these laws, international laws and national laws, to which the Canadian government is committed. Unless and until the government is prepared to enforce the laws that protect citizens against intimidation, no matter what provisions are written into this trusseeship legislation it will fail to remove the tyranny and lawlessness from the waterfront and on the great lakes."

Mr. Thompson sprak ook zijn ernstige verontrusting en afkeuring uit over het feit dat een van de aanbevelingen van het Norris rapport is dat tijdens het "trusteeship" alle unions tot één organisatie worden samengesmolten. Zeer terecht bracht hij naar voren dat het niet de taak van een regering is te bepalen bij welke organisatie de werkers zich moeten aansluiten, doch dat dit de verantwoordelijkheid van de werknemers zelf is. Wel zeer duidelijk heeft Mr. Thompson naar voren gebracht dat de huidige monopolistische positie van de bonden de vrije keuze van organisatie onmogelijk heeft gemaakt en in zo grote mate heeft meegewerkt aan de misère waarin wij thans verkeren.

Dit zijn zo slechts enkele grepen uit het officiële verslag van de zittingen van het parlement waaruit reeds blijkt op welke een positieve wijze deze parlementsleden de situatie hebben benaderd. Het stemt dan ook tot blijdschap te mogen weten hoe deze benadering voortvloeit uit een begrip voor hetgeen de C.L.A.C. en ons Committee hebben uiteengezet over een Bijbelse aanpak van de problemen.

Het was dus niet alleen mogelijk onze zienswijze uiteen te zetten voor de Norris Commission in Ottawa afgelopen maart, ook konden wij deze voorleggen aan de parlementsleden door elk van hen een afschrift van onze aanbieding geven, en bovendien ook elk van hen nog schriftelijke opmerkingen speciaal over de wetsvoorstellen aan te bieden. Te mogen zien dat er gelijk ook resultaat kwam in de vorm van de positieve reacties die wij hierboven aanhaalden maakt ons zeer dankbaar.

Deze "Norris kwestie" heeft ons Committee totnogtoe $ 625 gekost. Dit was nodig voor herhaaldelijk uitgebreid rechtskundig advies, mondeling zowel als schriftelijk, kosten van drukwerk, reiskosten, porto, enz. Enerzijds een flink bedrag, doch anderzijds gewoonweg de moeite niet als wij ons realiseren hoe geweldig veel er voor dit bedrag kon worden gedaan. Is het niet enorm dat de Here ook wat geld wil gebruiken om de regering en het parlement van Canada, en via de persberichten het gehele Canadese volk, te confronteren met wat de Bijbel te zeggen heeft voor ons leven?

WILT U ER VOOR ZORGEN DAT WIJ DIT WERK BLIJVEN DOEN, DOOR ERNSTIG TE OVERWEGEN WAT U KUNT BIJDRAGEN IN DEZE KOSTEN?

Ons andere werk is ook alleen maar mogelijk door uw financiële steun, en wij hopen u daarvan de volgende keer ook meer bijzonderheden te laten lezen. Wij doelen natuurlijk vooral op de petitie, die wellicht al binnen enkele dagen zal worden aangeboden aan premier Robarts van Ontario. Wij hebben al een onderhoud aangevraagd, en wij verwachten elk ogenblik een antwoord, hetgeen kan inhouden dat wij binnen een paar dagen reeds worden verwacht.

Volgens een ruwe schatting is het petitionnement door ongeveer 7,500 personen getekend, en dit is een mooi resultaat als wij rekenen dat deze handtekeningen maar gedurende een week of drie zijn vergaard! Wij hopen u alle bijzonderheden een volgende maal mede te delen!

The Committe for Justice and Liberty,
(C.J.L. Foundation),
P.O. Box 151,
Rexdale, Ont.

HUDSON TAYLOR,

de Apostel van China

door John Vriesinga

③

"Gods werk, verricht naar Zijn wil, zal nooit Zijn voorzienigheid ontberen."

"Het krachtig gebed eens rechtvaardigen vermag veel," lezen wij in de brief van Jacobus. Er is niemand onder ons die de waarheid van dit bijbelwoord zou willen betwijfelen, maar er is vrijwel zeker ook niemand onder ons die deze waarheid zo duidelijk geillustreerd heeft gezien in zijn eigen leven en in dat van zijn medewerkers als Hudson Taylor, de apostel van China.

Heel het werk van de China Inland Mission, de zending die door hem werd opgericht, is gebaseerd op het principe dat Gods werk, verricht naar Zijn wil, nooit Zijn voorziening zal ontberen.

In dit laatste artikel over dit werk willen we nog graag het een en ander hiervan vertellen.

Nog voor de eigenlijke oprichting van de China Inland Mission had Hudson Taylor al vele malen ondervonden dat God het gebed van Zijn kinderen hoort.

Een collega, zendeling-arts in China, die er een privé-ziekenhuis op na hield, bood Hudson Taylor ziekenhuis en inventaris aan, gratis, omdat hijzelf genoodzaakt was naar Engeland terug te keren.

Na de zaak biddend overwogen te hebben, accepteerde Hudson Taylor dit "geschenk" ofschoon hem de financiële middelen om het ziekenhuis gaande te houden ten enenmale ontbraken. Onmiddellijk na de overname bracht hij het personeel op de hoogte van de stand van zaken en dat hij op God vertrouwde voor de naaste toekomst. Het resultaat was dat bijna het voltallige (Chinese) personeel op staande voet ontslag nam. Maar dit gaf Hudson Taylor de gelegenheid de hulp in te roepen van Chinese christenen, die onmiddellijk bereid waren om zonder salaris het werk om Christus' wil voort te zetten. Alles verliep prachtig totdat de kok op zekere morgen kwam vertellen dat er nog voor slechts enkele dagen rijst was. Geld om nieuwe voorraad te kopen ontbrak ook, maar Hudson Taylor antwoordde heel blijmoedig dat God daar zelf wel voor zorgen zou. Natuurlijk werd de zaak regelmatig voor Gods aangezicht gebracht in gebed. Niet in een geest van bijna-wanhoop, maar van absoluut vertrouwen, beter gezegd: blijde zekerheid.

Het was een van die omstandigheden waarin de buitenwereld een kijkje kreeg op de voorrechten van Gods kinderen. De patienten hoorden natuurlijk van de toestand en wachtten met groeiende nieuwsgierigheid het verloop van de dingen af.

Toen de kok aankondigde dat de laatste zak rijst leeg was, antwoordde Hudson Taylor: Dan zal God vandaag ons helpen.

Maar de dag ging voorbij zonder dat er iets bijzonders gebeurde. Alleen tegen de avond werd er een expresse brief bezorgd, afkomstig van een volslagen vreemdeling, met een cheque van 500 pond sterling. De man schreef dat hij een erfenis had gekregen, maar dat hij die ten goede wilde doen komen aan het werk in Gods koninkrijk. "Toevallig" had hij gehoord van Hudson Taylor's werk, en de vrijheid genomen om hem al vast 500 pond te zenden. En verder behelsde de brief het vriendelijke verzoek of hij ook de rest van het geld, enkele duizenden ponden, over mocht sturen.

Niet altijd werd Hudson Taylor's gebed zo prompt verhoord. Zijn geloof werd dikwijls op de zwaarste proef gesteld, als tientallen zendelingen met hun gezinnen in de binnenlanden van China wachtten op geldzendingen voor hun levensonderhoud en er hoegenaamd niets binnenkwam. "Wat zou U doen," vroeg hij eens aan een medewerker en zijn vrouw in de zomer van 1881, "als U een groot gezin had en niets om hen te eten te geven? Dat is ongeveer mijn toestand op dit ogenblik."

Zijn naaste omgeving viel het op die zomer hoeveel tijd Hudson Taylor doorbracht in gebed. Maar ook hoe vaak hij allen om zich heen bijeen riep om gezamenlijk God te danken voor kleine gaven van Zijn hand, zodat hij toch altijd weer in staat was om de zendelingen in het binnenland het nodige te zenden.

Het was in diezelfde zomer van, menselijkerwijs gesproken, bijna voortdurende financiële moeilijkheden dat de plannen gesmeed werden voor een sterke uitbreiding van het werk. Of eigenlijk kunnen we bij Hudson Taylor niet spreken van "plannen smeden". Hij schreef eens: Er zijn allerlei manieren om voor Gods Koninkrijk te werken. Men kan goede plannen maken, en ze dan uitvoeren met inzet van onze hele persoonlijkheid. Men kan ook plannen maken en voordat men ze ten uitvoer legt naar beste kunnen, God vragen om zijn hulp en zijn zegen op onze plannen. Ee derde mogelijkheid is dat we met God beginnen, Hem vragen ons Zijn plannen aan te wijzen en of Hij ons gebruiken wil bij de uitvoerig ervan.

Deze laatste manier was de manier van Hudson Taylor. Die zomer brachten hij en zijn medewerkers de ontzettende nood van China voor Gods aangezicht in aanhoudend gebed. En geleidelijk aan werd het duidelijk wat er gebeuren moest. Een onderneming, in het licht van de omstandigheden, zo adembenemend dat geloof het haast niet aanvaarden kon.

Op zekere dag zat de kleine kring van zendelingen samen en telden ze op hoeveel hulp er eigenlijk nodig zou zijn om het zendingsveld beter te bearbeiden. Vijftig, zestig?

Rondom hen leefden millioenen in volslagen duisternis. Toen schoot Hudson Taylor te binnen de episode waarin Jezus zeventig mannen uitzond met de woorden: "De oogst is groot, maar de arbeiders zijn weinig; daarom bidt den Heere des oogstes dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote".

Zeventig, het leek zoveel, teveel. Niet met het oog op het werk dat verricht moest worden, maar de financiën. En toch stond het er: Bidt den Heere om arbeiders.

De gedachte liet zich niet meer verdringen en werd verder besproken in de dagen die volgden. Het was zoiets geweldigs, zoiets gewaagds. Zeventig zendelingen, met hun gezinnen wellicht.

Maar na zorgvuldig wikken en wegen en voortdurend gebed kwam het er toch van in een van de dagelijkse gebedssamenkomsten. Ze vroegen God om zeventig nieuwe mede-arbeiders en om de middelen voor hun onderhoud.

"Mr. Taylor bad het gebed des geloofs vandaag," schreef een van de aanwezigen. "Er waaide een geest van sterke verwachting".

Het was alsof er een transactie met God was afgesloten. Alsof de zekerheid van de verhoring van dit gebed een feit was. Zo sterk was dat gevoel dat een van hen zei: "Jammer dat we straks allemaal over heel China verspreid zullen zijn als de laatste van deze zeventig aankomt. Het zou zo mooi zijn als we ook gezamenlijk God konden danken."

Er zouden naar schatting drie jaar verstrijken eer het zover was. Maar een ander antwoordde eenvoudig: "Waarom houden we die danksamenkomst nu eigenlijk niet, nu we allemaal nog hier zijn?"

Dat was een goed idee en zo gebeurde het dat God dank werd gebracht voor de vervulling van Zijn belofte voordat ieder weer naar zijn eigen arbeidsveld ging.

Dient hier nog vermeld te worden dat het gebed verhoord werd, rijkelijk verhoord, zoals alleen onze Hemelse Vader dat doet?

In de loop der jaren heeft deze geschiedenis zich telkens herhaald. Later, veel later, vroeg de China Inland Mission om honderd nieuwe zendelingen, en daarna nog eens om duizend te einde het evangelie te brengen aan alle schepselen.

En dienen we te vermelden dat eerst de honderd en later de duizend er gekomen zijn in antwoord op het gebed en dat hun brood en water altijd gewis geweest zijn?

Nog eens, het ging niet altijd gemakkelijk en het geloof werd telkens weer beproefd. En toch kon Hudson Taylor zeggen, dat hij geen ogenblik van bekommernis kende. Zelfs niet toen inplaats van de achthonderd pond sterling die nodig waren in een bepaalde maand er nog geen honderd pond binnen kwam. Of, bij een andere gelegenheid, later, toen ongeveer tweeduizend pond nodig was en er nog geen tweehonderd pond ontvangen werd. Hij antwoordde op de bezorgde blikken van zijn omgeving: Nu zul je zien hoe God werkt. En altijd weer kwam er van ongedachte zijde geld binnen, voldoende om de omstandigheden het hoofd te bieden.

Bij het gebed om de extra honderd zendelingen werd speciaal gevraagd of de benodigde gelden voor hun onderhoud binnen mochten komen in grote giften, zodat geen extra kantoor-hulp nodig zou zijn om al de gaven te boeken en te beantwoorden. Er was naar berekening tienduizend pond nodig. In antwoord op het gebed om die tienduizend pond kwamen er elf giften binnen, elk van duizend pond.

Van al de honderden medewerkers die Hudson Taylor had, en die hij regelmatig hoofd voor hoofd en bij naam en toenaam voor Gods aangezicht bracht in het gebed, willen we hier alleen noemen Dr. Harold Schofield, een brilliant geleerde, die naast zijn zware taak van ziekenverzorging en evangelie-prediking, worstelde in het gebed met God dat Hij studenten zou roepen tot Zijn dienst. Dr. Schofield stierf aan een besmetting die hij opliep in zijn werk. Maar hij stierf met datzelfde gebed op zijn lippen en christelijke geschiedschrijvers hebben een direct verband gelegd tussen dat gebed van Dr. Schofield en de geest die na zijn verscheiden door de universiteiten van de wereld, van Engeland en Amerika in het bijzonder, voer en jonge mensen tot God riep en Zijn dienst. Velen van die studenten kwamen in China terecht als zendelingen.

Er zou nog veel meer te vertellen zijn over hoe God telkens weer het gelovig gebed hoorde en verhoorde. Als het boven vertelde verbazing in ons wekt dan doen we wel ter harte te nemen wat Hudson Taylor er zelfs eens van zei: Deze dingen zijn niet ongewoon voor een kind van God. Het is ons aller geboorterecht zo met Hem te leven, dat we geen enkele zorg kennen, dat we volkomen "rusten" in Hem.

Hudson Taylor ging "naar huis" in 1905 toen hij 73 jaar oud was. Zijn leven was tot aan de rand toe gevuld geweest met werk. Rusteloos had hij gearbeid voor God in wie Hij nu voor eeuwig rust. Een Chinese vrouw, die bij zijn sterfbed stond, fluisterde geroerd bij het zien van zijn vredig gezicht: Oh Simu, ts'ien, ts'ien wan-wan-tih ts'ien-shi tsieh t'a liao. Duizenden myriaden van engelen verwelkomen hem.

Een Miniatuur Evangelie

DOOR PAUL TAMELING

Enige tijd geleden, om precies te zijn in **Calvinist-Contact** van 9 september, hebben we enkele opmerkingen gemaakt naar aanleiding van wat een dominee gezegd heeft op één van de commencement exercises in Grand Rapids. Op die bijeenkomst werd beweerd, ik herhaal het nog maar eens, dat het in het leven vooral aankomt op een "personal commitment to Christ" eerder dan op een calvinistische levensbeschouwing of christelijke organisaties. Waarschijnlijk hebt u ook wel eens mensen met zo'n "outlook" ontmoet. Misschien denken sommigen van u in dezelfde richting. Daarom willen we op deze zaak nog eens terugkomen. Des te meer omdat in deze "statement" enkele gedachten liggen opgesloten die volgens ons toch niet geheel juist zijn en in de praktijk schadelijke gevolgen hebben voor het werk in Gods Koninkrijk.

Nogmaals: een christelijke levensbeschouwing en elke christelijke organisatie moet gegrond zijn op een persoonlijke overtuiging. Daarover zijn we het dus eens. De vraag is echter kan er een persoonlijke verbondenheid met Christus zijn zonder dat dit zich openbaart in onze levensbeschouwing of op het gebied van b.v. de school.

Het idee van een "personal commitment to Christ" en al wat daarmee samenhangt heeft een trek naar het individualisme. Het heeft zich vooral sterk ontwikkeld in de beweging van het piëtisme in Europa en in de vele revivals in Amerika.

En we denken ongetwijfeld aan mensen als von Zinzendorf, Halle, Wesley en Whitefield; aan een beweging als het Leger des Heils. En we moeten respect hebben voor het vele dat deze mensen gedaan hebben op het gebied van de zending en naastenliefde. Ook al zijn we het met hun methoden niet altijd eens, we erkennen dat deze mensen zeer veel zegenrijk werk verricht hebben. Trouwens de lezers die van Gereformeerde huize zijn en die de geschiedenis van de Afscheiding nog niet vergeten zijn, zullen zich ook herinneren welk een zegen het Réveil geweest is en hoe de preken van Smytegelt e.a. velen van onze voorvaders geestelijk versterkt hebben. Dit verhindert ons echter niet om toch kritiek te leveren op dit soort individualisme en op de daaruit voortkomende misconcepties. De eerste misconceptie die we willen noemen ligt op **theologisch gebied.**

De taak van de kerk (of christenen) is, zo redeneert men dan, om mensen tot Christus te brengen. Hun eerste vraag is daarom dan ook meestal "Are you saved? Do you belong to Jesus Christ?" Want wat is deze vraag vergeleken met een uitgemeten christelijke levensbeschouwing of een haarfijne uitleg van de noodzaak van het christelijk onderwijs. Als men Jezus maar kent als zijn persoonlijke Zaligmaker en Heer. Waar in de bijbel, zo vervolgt men dan, spreekt Paulus ooit over een christelijke universiteit of over een christelijke labour union. De problemen — en zeker die van onze tijd — kunnen bovendien toch niet opgelost worden. Wij weten immers dat de wereld ligt onder de vloek der zonde. Waar het op aankomt is: het redden van zielen. Want wat goed zou het de moordenaar aan het kruis gedaan hebben indien hij een christelijke staatsbeschouwing gehad zou hebben. Voor hem was het enige belangrijke dat hij wist van de noodzaak van verlossing. Zonder die wetenschap zou het paradijs voor hem voor altijd gesloten gebleven zijn. Dat is zo ongeveer het theologisch denken van deze vaak zeer serieuze medechristenen.

Wanneer wij met deze mensen christelijke leven zullen wij altijd in een discussie geraken over het voorop moeten stellen dat een een christelijke school er is om het christelijke levensbeschouwing of evangelie te **verbreden** en de **verlossende macht van Christus te verdiepen.** Het gaat er dus niet om om het evangelie ingewikkeld te maken zodat er geen plaats meer is voor het kinderlijk geloof. Integendeel, een christelijke levensbeschouwing betekent — het moet althans zo zijn — een rijkere beleving van het werk van Christus. Jezus Christus is gekomen om zalig te maken. En dit zaligmakend werk omvat heel het leven. Dat wordt zo mooi beschreven in de genezing van de bezetene in het gebied van de Gerasenen. Wat was de toestand van deze man ontzettend. Een lange tijd had hij geen bovenkleed aan gehad, hij woonde niet in een huis maar in de graven — hij leefde met de dood zo gezegd —; hij was verstoten van de maatschappij en de mensen waren bang voor hem. En nu geneest Jezus hem. Wat een verschil. Daar zit dezelfde man, rustig aan de voeten van Jezus, gekleed en al, wel bij zijn verstand. De man wordt weer teruggebracht tot het leven. Deze geschiedenis laat ons duidelijk zien dat Jezus komt om het leven te redden. Het eerste wonder te Kana, op een bruiloft nog wel, spreekt toch ook boekdelen?

Trouwens de niet-kerkelijke mens vraagt ook naar de betekenis van het evangelie voor het leven. Enkele studenten die ook mee gedaan hadden aan een S.W.I.M. program vertelden me dat de vraag naar de betekenis van het evangelie voor het leven van elke dag hun herhaaldelijk voorgelegd werd. Een "saving souls" evangelie moet door ons dus ook afgewezen worden. Niet omdat het niet **essentieel** zou zijn, maar omdat zo'n "approach" het evangelie **versmalt.**

Men vindt bij de mensen die het persoonlijk geloof te veel absoluteren ook vaak verwrongen **organisatorische** concepties.

Kerkelijke molens werken langzaam en al die organisatorische rompslomp hindert alleen maar de vaart van het evangelie, zo praat men. Dergelijke mensen zal men dan ook meestal aantreffen bij interdenominationale kerkgemeenschappen. Zij juichen een meer of min vrijwillige kerkgemeenschap toe om zodoende de persoonlijke activiteiten tot grotere ontplooiing te brengen.

We zullen echter eerlijk moeten toegeven dat kerkelijke molens soms erg langzaam werken en dat christelijke organisaties soms moeilijk op gang kunnen komen. Wat dat betreft lijkt die individuele aanpak van het werk wel mooi. We zullen echter nuchter moeten zijn en inzien dat een volmaakte werkgemeenschap nooit tot stand gebracht zal kunnen worden in een zondige wereld. Bovendien hebben we in onze tijd elkaar wel heel erg nodig om de ingewikkelde problemen het hoofd te bieden. Die mensen die zo het individuele beklemtonen staan vandaag dan ook voor vele vragen. Om de zending als een voorbeeld te noemen. Sommige zendingsgebieden zijn bezaaid met kleine gemeentes die gesticht zijn door zendelingen die uitgezonden zijn door kleine groepjes christenen. Nu de aziatische landen zich bewust gaan worden van hun zelfstandigheid komen de christenen in deze landen in aanraking met de problemen van de cultuur, het onderwijs en de politiek. Om effectief werk te doen is samenwerken geboden. U begrijpt dat deze individualistisch gerichte christenen nu plotseling met de mond vol tanden staan. Het is nogal logisch dat de Wereldraad van Kerken, waar deze christenen meestal tegen zijn, de zaken gaan regelen. Want dit orgaan beschikt over deskundige mensen die ook werkelijk hulp kunnen bieden.

We kunnen ook dichter bij huis blijven. Er zijn mensen die de vraagstukken van de unions of de negers willen oplossen door individueel optreden. Maar men zal toch moeten inzien dat hier vragen liggen die één mens op zijn eigen houtje niet kàn oplossen. Daar is een organisatie voor nodig. Want anders loopt het op niets uit.

Er mogen dan enkele leidinggevende mensen zijn die een poging wagen, maar vooral bij de door ons genoemde groepen komt men dan vaak al niet verder dan wat geschetter van mensen, die op een zeer oppervlakkige manier een grote reformatie willen ontketenen. Er zijn dan altijd wel Charleys te vinden die "amen" roepen. Maar de evangelische boodschap wordt er niet door gediend, eerder geschaad. Dit is een ernstige zaak welke wij onze evangelische broeders ook duidelijk voor ogen zullen moeten houden.

Men vindt onder deze mensen ook vaak nog een ander wanbegrip. Het is een soort **anti-intellectualisme.** Nu moeten we elkaar op dit punt niet misverstaan. Als Calvinisten staan we zeker geen élitegroep van intellectuelen voor. Waren onze voorouders niet veelal mensen die tot de "kleine luyden" behoorden? Toch hebben deze mensen ingezien dat het evangelie ook door moet dringen tot in de wetenschappelijke wereld. De V.U. busjes in menig eenvoudig gezin waren hiervan het bewijs. Wanneer u vandaag vele evangelische christenen ziet modderen met de problemen van onze tijd, dan moeten we wel tot de conclusie komen dat dit anti-intellectualisme daar schuld aan heeft. Teksten worden bijeengehaald om allerlei moderne gedachten te lijf te gaan. Men gaat hierbij vaak meer op het gehoor af dan op de betekenis van de tekst in haar verband. Op bijbelscholen worden op vlotte manier mensen afgeleverd voor evangelist. Mensen met veel bijbelkennis (wat zeer belangrijk is), maar ook vaak met weinig mensenkennis.

Geheelonthouding is hèt middel om alcoholisme tegen te gaan. Wanneer wij de wereld willen helpen dan moeten we beslagen op het ijs komen. Oppervlakkige antwoorden zijn ontzettend gevaarlijk.

Kanker is een ziekte die door vele medici op intensieve wijze bstudeerd wordt. Dat doen deze mensen niet om hun intellectuele vermogens eens te staven, maar om de lijdende mensheid te helpen. Stelt u nu voor dat een professor van een kankerinstituut bekend zou maken dat hij een geneesmiddel gevonden zou hebben, nadat hij slechts bij één patient goede resultaten heeft gehad met zijn medicijn, dan zou zo'n professor onverantwoordelijk handelen en ongegronde hoop vestigen bij vele lijders.

Nu zo is het ook met de kerk en de christen. Oppervlakkige antwoorden, goedkope preekjes wekken bij de wereld alleen maar wantrouwen. En het evangelie komt in discrediet.

Wij hebben respect voor de opoffering van vele evangelische christenen. Zij maken ons in hun openlijk belijden vaak beschaamd. Maar we zullen toch kritiek moeten leveren — ten behoeve van het evangelie! — op hun verkeerde en te individualistische ideeën.

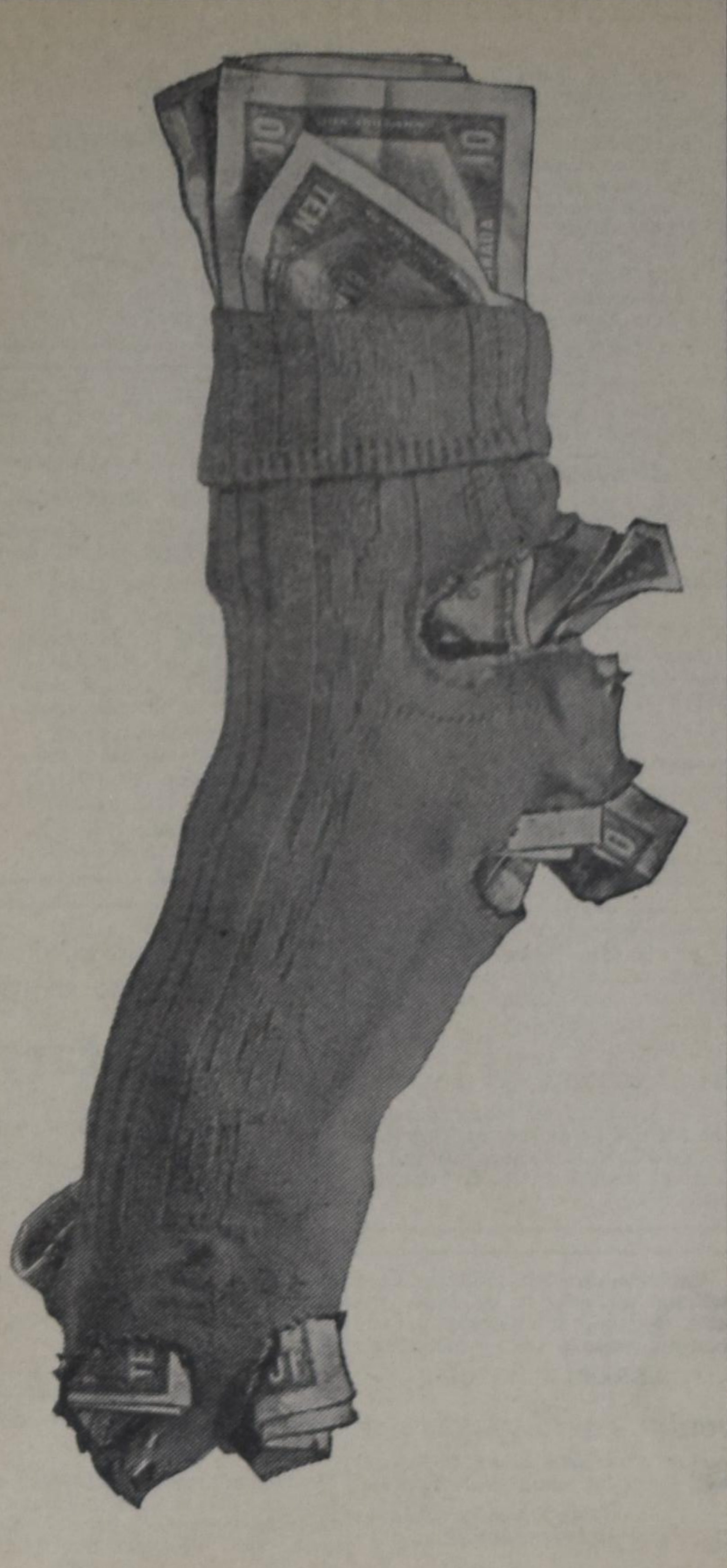

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(7)

Dokter Van Loon heeft goed praten: "Je moet voort, meiske. Kom, kom, kop op!" maar hij rijdt terug naar de gezelligheid van zijn thuis, terwijl zij... hier...

Ze wil weg uit de roef, waarin de herinnering zo zwaar is. Maar ze blijft er langer dan nodig is. Ze staat te treuren met dat kleine pijpenbakje in haar hand, waarin Vader altijd zijn pijp neerlegde, voordat hij de wal op ging naar de klanten. Vader was zo secuur, zo gehecht aan vaste regels: nooit zou hij een klant bezoeken met een pijp in zijn mond. Expres dáárvoor had hij een kunstig testje gemaakt, waarin de pijp makkelijk liggen kon. De vorm houdt het midden tussen een vuurtestje en een juskom en hij was zo blij met de vondst van dit model, dat hij het de eerste tijd aan iedereen liet zijn. Ze heeft er de half-leeggebrande pijp nu in gevonden. Vader had dus niet eens meer trek in zijn pijpje, op zijn laatste vaart. Hoe ziek moet hij dan toen al geweest zijn. Ze krijgt er kippenvel van, wanneer ze zich die tocht door storm en regen indenkt.

En nu moet ze zelf... Het stormt niet vandaag en het regent niet, dat scheelt. Maar Vader kon zeilen als de beste en zij heeft het hem alleen maar zien doen...

"Ga jij nou varen, Mie?"

De hoge kinderstem roept haar terug tot de werkelijkheid. Door de tranen-nevel ziet ze Gertje. O, Gertje van buur Huiberts.

"Wil buurman niet meer?" dringt het kind aan.

"Vader is dood, Gertje. Buurman komt nooit meer terug."

Hij kijkt naar haar op; knikt wijs ja en steekt zijn handen in zijn zakken. Zo-zo, dus buur Lomer is dood, net als de keu, die nou in de pot zit.

"...En de mensen moeten toch potten hebben, om bonen en vlees in te doen voor de winter," legt ze uit. Het doet haar goed, dat ze haar plannen zo verdedigen kan tegenover één van de buurtbewoners. Ja, ze begrijpt best dat dit kleine spionnetje hier niet uit eigen beweging staat: hij is gestuurd om poolshoogte te nemen. Het hindert haar niet, want wat ze gaat doen is eerlijk en dapper. Dat heeft dokter Van Loon haar tijdens zijn bezoeken goed genoeg ingeprent.

"Mijn Vader zegt: Daar komt niks van terecht!" zegt Gertje eigenwijs.

Hij knikt ijverig. Mie moet niet denken, dat hij niet secuur weet, wat er thuis over gezegd wordt. "Hij zegt ook, dat het gek is, dat een vrouw mannenwerk doet. Doe jij wel eens mannenwerk, Mie? Nee hé?"

Mie slikt. Zo wordt er dus over gepraat bij Huiberts! En daar zit dat jong, die Nico, bij. Achteraf is ze maar wat blij, dat ze geen dank getoond heeft voor zijn rit naar het dorp. En hij moest ook niet denken, dat ze in de toekomst anders tegen hem zou zijn dan voorheen. Evenmin als vroeger zou ze zich inlaten met een boerenknecht.

"Jij doet geen mannenwerk, hè Mie?" herhaalt Gertje.

"Nee, hoor Gert. Met een schip varen is geen mannenwerk en jouw Vader weet er niks van."

Het kind voelt zich in 't nauw gedreven. Mie van buur Lomer is altijd aardig tegen hem geweest, maar nu lijkt ze wel boos, omdat Vader zo iets geks gezegd heeft. Wacht, hij kan haar wel weer te vriend krijgen, als hij een beetje uitkijkt met wat hij zegt. Zijn fantasie komt hem nu prachtig van pas en hij laat zijn Moeder de zaak weer in orde brengen. "Zie je wel!" stelt hij zich aan haar kant, "Moeder zei het ook: Je weet er niks van, zei ze tegen Vader. Die Mie zal het best redden, zei ze."

Mie kijkt hem wantrouwend aan. Ze kan zich maar moeilijk voorstellen, dat buurvrouw Huiberts het anders zal durven zeggen dan haar man. Hoogstens is het zo, dat ze hem slim in de mond legt, wat zij eigenlijk zou willen zeggen, maar tegenspreken is er niet bij.

Gertje is slim, ratachtig slim is 't-ie. Hij zal even bewijzen, dat het eerlijk waar is, wat hij zegt. "O ja, da's waar ook: Of ik asjeblieft een Keulse pot mag van vijf liter... voor m'n Moeder."

Uitdagend staat hij voor haar. Hij is meester van het terrein en dat weet hij drommels goed. Mie is er ondersteboven van. Om háár heeft buurvrouw Huiberts het tegen haar man opgenomen; om háár stuurde ze Gertje om een inmaakpot te halen, terwijl ze al in geen jaren meer bij Vader kocht.

"Goed, Gertje, goed hoor!" stamelt ze met overslaande stem. Ze haast zich de boot in en zoekt tussen de potten naar een mooie, gave, gladde pot. Het geeft haar voldoening, wanneer Gertje er bewonderend naar kijkt. Er is een strak blauw biesje langs onder- en bovenkant van de pot getrokken. Middenop is een bladmotiefje van donkerblauw op de lichtblauwe ondergrond van het aardewerk. Hij strekt zijn armen uit, Gertje, als ze de pot aanreikt.

"Hier, kan jij die zware pot dragen? Goed vasthouden hoor en... bedank je Moeder vriendelijk."

Gertje stráált. Mie is weer echt aardig tegen hem. Nou moet hij nog even afkijken, hoe Mie wegvaart, dan heeft hij zijn boodschap goed gedaan en tot ieders tevredenheid...

Hij zet de pot in het gras, tegen de dijk. "Ja, maar ik ga nog niet weg," zegt hij mannelijk, "ik wil eerst kijken hoe je wegvaart."

De onrust springt weer in haar op. Ze zal nu moeten bewijzen voor dit joch, dat het waar is wat ze beweerde: "Varen is vrouwenwerk." Ze glimlacht wrang, omdat ze er tegelijk achter moet denken: "...En aardewerk is paardewerk!"

"Ooo... nou dan...," geeft ze toe. Gertje zal dan toch wel gestuurd zijn, om eens te kijken hoe ze het redt Tien tegen één staat buur Huiberts boven voor het raam, om te kijken hoe dat afloopt. Eén troost: zijn vrouw zal naast hem staan en die is in ieder geval menselijk gebleken; die staat aan haar kant. Zeker omdat ze door alles heen toch in de eerste plaats vróuw is.

Mie springt op de plecht van de tjalk. Gertje schiet bereidwillig naar voren. "Zal ik de ketting losgooien?"

Ze schrikt er van. Stel je voor, dat de tjalk op drift raakte, voordat ze het zeil gehesen had! Ze zou zich geen ráád weten!

"Nee, láát dat, Gertje! Ik moet eerst het zeil hijsen..."

"Van buurman mocht dat altijd."

"Ja, maar weet je, Gertje, buurman kon goed zeilen en ik moet het nog helemaal leren. Dan is het nog een beetje moeilijk, zie je."

Het kind knikt begrijpend. "Zie je nou wel, dat het geen vrouwenwerk is! Mijn Vader zei..."

Snel valt ze hem in de rede, terwijl haar handen rukken aan de natte, stugge trossen. "Soms is het nodig, dat een vrouw moeilijk werk doet... Maar het gaat wel, kijk maar..."

Nu pas ontdekt ze, dat het zeil al die tijd niet geborgen geweest is. Het is nat en slechts hier en daar drooggewaaid. Ze strompelt over het dek, tussen want en mastwerk, vindt dan de juiste tros en haalt... "Zo, daar gaat het zeil omhoog, zie je wel?" roept ze triomfantelijk naar Gertje.

Bewonderend staart hij naar haar geslaaf. Die Mie kan het toch maar en Vader en Moeder weten er niks van! Maar goed dat hij het anders gezegd heeft! Om hem nog meer te overtuigen, begeleidt Mie haar bezigheid met een verklaring. "Nu deze tros vastzetten..., die trek ik straks wel strak, wanneer ik vaar..."

Het zeil klappert opstandig in de wind; het waait heen en weer en ze moet danig uitkijken, dat ze geen tik krijgt van de zwiepende giek van het grootzeil. Soms slaat de wind even in het zeil, zodat het bolt en de tjalk begint te hengsten aan de bolders. "Mie! Mie! De schuit wil weg!" schreeuwt Gertje opgewonden.

Zenuwachtig draaft ze naar de voorbolder, gooit daar de tros los. "Ik kom, Gertje!" roept ze dan en haast zich naar achteren, waar een tros en een ketting de boot nog vasthouden. Die ketting heeft Vader er aan gemaakt, om des te gemakkelijker langs de dijken te kunnen meren; zo'n pen druk je zonder veel moeite in de klei en je vindt niet overal meerpalen of knotwilgen, waar je met de tros terecht kunt.

Het gaat goed, het gaat wonderlijk goed. Het zeil staat er goed bij; ze weet op een haar, welke tros ze moet hebben om het te strijken. Sturen kan ze wel, want ze is al zo dikwijls met Vader meegeweest. Steevast hield zij dan het roer, terwijl Vader op de koekoek van het roefje zijn pijp rookte en van tijd tot tijd de schoot vierde of haalde, al naar de wind was. Ze heeft het maar bij het grootzeil gelaten. Dat is wel voldoende, met de wind in de rug. Terug zal ze wel verder zien.

Nog even inspecteert ze de tuigage, dan springt ze op de wal. "Zo, zie je, nu is alles klaar en heb ik de tijd om te sturen. Hier, houd jij nu de ketting vast, totdat ik aan boord ben."

Kreunend trekt Gertje de pen uit de weke klei. Mie neemt de achtertros op en slingert het touw aan boord. De wind slaat over de dijk en valt met geweld in het zeil. Gertje hangt achterover aan de ketting. "Ik... ik... Mie!" roept hij, "ik kan hem niet houden!"

Zijn klompen glibberen uit de klei; kippenkracht heeft Gertje. Er komt een geul water tussen wal en schip. "Mie! Mie...!"

"Ik kom al... ik spring al, Gertje."

Op het nippertje haalt ze de rand, haar klomp glijdt er af, ze slaat voorover tegen het dek. Hijgend en snikkend roept ze: "Laat... maar... los... Gertje"

't Is overbodig. Het joch zou stellig al met de ketting in het water spartelen, als hij haar order had afgewacht. Nu staat hij een tikje geschrokken op de wallekant en hij zoekt zekerheid en steun bij de uitspraak van zijn Vader, die dan toch maar gelijk had...!

"Dag, Mie. Mijn Vader zegt dat het mannenwerk is, dat varen..."

Ze hoort het nauwelijks, zo druk heeft ze het met zeil en roer. Woest veegt ze met haar hand langs haar ogen, omdat ze nauwelijks de overloop van de schoot kan zien en de rivier slechts als een groot, grauw vlak. Dat ze tegelijk een veeg klei over haar gezicht smeert, hindert haar niet. Voordat ze straks ergens aan wal gaat, om klanten te bezoeken, zal ze heus haar gezicht wel afvegen en haar haren kammen. Niet voor niets hangt vandaag voor 't eerst een oud spiegeltje in de roef...

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements .... $ 3.00
Marriage and anniversaries .... $ 4.00
Notifications of death .... $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Eevery word more 5¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

— —

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Door een voorspoedige geboorte verblijdde de God des Verbonds ons met een zoon, die wij

PETER ANDREW

noemen.

12 oktober 1963.

Mr. en Mrs. Bert Boonstra.

Amalia Van Solmsstraat 45,
Dordrecht, The Netherlands.

Mr. & Mrs. Tiemen Bosch are happy to announce the marriage of their eldest daughter

TRUUSJE
to
Mr. DANIEL EGBERT WOLFERT

The wedding will take place on the 20th of November at 7:30 P.M. in the Chr. Reformed Church in Exeter, with Rev. A. J. Stienstra officiating.

On November 8th, 1963, the Lord willing, we hope to celebrate the 40th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents

ABRAHAM DEVRIES
and
JOHANNA DEVRIES—VAN DYK

May the Lord bless them and keep them for many years to come.

Their grateful children and grandchildren.

Reception will be held on November 9, between 3—5 P.M. in the First Christian Reformed Church basement, 513 Talbot St., London, Ont.

Op 3 november hopen wij de dag te herdenken dat God onze geliefde ouders en grootouders

ALBERT JAN VELTMAN
en
LUBBIGJE VELTMAN—SCHREUR

30 jaar geleden in het huwelijk heeft verbonden.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons allen mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Toronto:
Evert en Fay Fledderus.
Willy, Allen en Jeffrey.
Brighton:
Henry en Ann Postma.
Linda en Johnny.
Carrying Place:
Henry en Diane Kuipers.
Leonard en Johnny.
Carrying Place:
Alard en Lubbie Banga.
Consecon:
Luke en Alberta.
Albert.
Lambert.
Ria.

R.R. # 1,
Consecon (Ont.).

With gratitude to God we commemorated the 25th wedding anniversary of our dear parents

DICK DE VRIES
INA DE VRIES, nee BOELENS

on October 20th, 1963.

Ralph.
Betty.
Louis and Jenny.
Ronald.

Psalm 118 : 24.

R.R. 3, Mountain, Ont.

It has pleased the Almighty God to take unto Himself into His eternal glory our dearly beloved son and brother

CHARLES EDWARD,

at the age of 7 months.

Matthew 19:14.

Mr. & Mrs. Andy Hyma and family.

October 23rd, 1963.
Wyoming, Ont.

Vanuit Holland ontvingen wij bericht dat de Here tot Zich nam onze lieve moeder, groot- en overgrootmoeder

TRIJNTJE ZANDSTRA,

echtgenote van A. Miersma, op de leeftijd van 81 jaar.

Openbaring 21 : 4.

Georgetown, Ont.:
Fam. G. Miedema.
Berlikum, Holland:
Fam. J. de Haan.
Fam. B. Miersma.
Georgetown, Ont.:
S. Miersma.
Berlikum, Holland:
Piet Miersma.
Brampton, Ont.:
Fam. C. Kuipers.

Consulate General of Belgium in Toronto requires

A Secretary

with a sound knowledge of Dutch, French and English. Typing and shorthand necessary.

For appointment call Toronto 364-5283.

Vanaf heden weer verkrijgbaar:

SJOELBAK

(6 feet long, met 20 schijven) voor $ 10.00, F.O.B. Burlington. Het vanouds bekende adres: J. Lycklama, 2223 Prospect St., Burlington, Ont. Phone 637-2571.

Te koop:

APPELS

voor $ 1.00 de bushel (bushel meebrengen), bij J. Feddes, Christie's Corners, Dundas. MA 8-2110.

EEN TAAK GEZOCHT

in klein gezin door een weduwe, in B.C. of Ontario. Schrijf aan no. 1661, % Calvinist, Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Weduwnaar met 6 opgroeiende kinderen zoekt een nette

HUISHOUDSTER

van middelbare leeftijd (Zuid-West Ontario). Brieven onder no. 1660, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

COUPON VAN $ 1.25
IN DEZE KRANT

Heeft U de coupon gezien? Knip deze gauw uit en reserveer Uw plaat. De plaat is een prachtige en levende "sound picture" van Holland. Stuur coupon vandaag nog!

Properties For Sale

WILFRED McINTEE
REAL ESTATE BROKER
Walkerton, Ontario

These Farms are near Blyth, Ont.

130 Acres, Brick House with bath and hydro. Large barn, cement stabling. 6 acres hardwood bush. Silo. Water in house and barn. Quarter mile to School.

100 Acres, good barn, fair house, hydro, close to Blyth, Ontario.

350 Acres, good house, 2 barns, silo and good bush.

These Farms Are Priced To Sell.

VICTOR KENNEDY, AGENT
Blyth, Ontario.

11½ Acre Tuingrond

Greenhouse, 35 by 90 feet, met goede verwarming. Goed huis met badkamer, keuken, eetkamer en voorkamer, met 2 slaapkamers beneden en 2 kleine slaapkamers boven. Garage. Er is genoeg ruimte voor uitbreiding. Een Ferguson tractor met ploeg is er bij. De zaak is in Fenwick, Ont., dicht bij kerk en school, en een goede streek voor een greenhouse business. Vraagprijs is $ 14.500,00, met $ 3500,00 down.

Jack Bylsma,

Real Estate

1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3894.

YOUNG MAN

with bookkeeping training required by fast-growing Wholesale firm. Good prospects for advancement to better position over period of time. Interview to be arranged. Reply in writing or phone No. 723-3321 Manager 4 Way Wholesale Ltd., Edson, Alberta.

KLACHTEN?

Altijd moe, down, onrustig, kouwelijk, angstig, vervelend, huilbuien, is alles verkeerd, ziet ge nergens licht, levensmoe? De successen van onze onschad. geneeskruiden zijn frappant. Ook voor alle andere slep. ziekten de allerbeste giftvrije bekende Florakruiden. Desgewenst blanco verpakking.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Our new 1963/64 catalogue
FREE OF CHARGE

Send for a copy now. It contains a large variety Church and Sundayschool supplies and a special list with highly recommended Outlines and Studybooks for Societies and study groups. (This is exactly what you need.)

CHRISTIAN BOOK CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario

Voor ROOKVLEES en PLOCKWORST

Gesneden of aan een stuk is het beste adres:

HOPMAN'S
MEAT MARKET

5 Emma St. Tel. EL 2-0740
CHATHAM, ONTARIO
P.O. Box 612

Alles is "Government Inspected".

DUXBURY
TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Importfirm requires energetic

SALES REPRESENTATIVES

with knowledge of Dutch, for Ontario, B.C., and the Maritimes, preferably experienced in the Food and Tobacco trade.

Apply Box 1658, c/o Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

DISTRIBUTIE VAN 1000 ZWITSERSE 17 STEENS HORLOGES

□ 6

□ 7

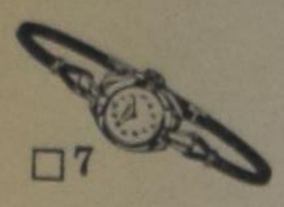

Elke lezer die de correcte oplossing weet te vinden van onderstaande puzzle zal een eerste klasse Zwitsers 17-steens Heren- of Dames polshorloge ontvangen, tegen een speciale prijs van $ 14.90 (plus 90 cent voor porto en verzendkosten).

De horloges zullen U per rembours worden toegezonden en zijn voor een jaar gegarandeerd. Volledige terugbetaling indien niet tevreden door het horloge binnen 10 dagen terug te zenden.

PUZZLE: Plaats de nummers 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9 zodanig in de lege vierkantjes dat wanneer men ze horizontaal, verticaal en diagonaal bij elkaar optelt het totale getal van 15 wordt verkregen.

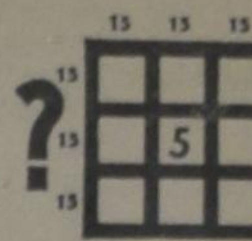

Stuurt de oplossing van deze puzzle met Uw nauwkeurig adres (drukletters s.v.p.) aan:

CORDON'S LIMITED, 475 Barrington St., Halifax, N.S.
Gelieve in de [x] aan te duiden welk horloge of horloges U hebt gekozen.

De Nederlandse-Canadese Kamer van Koophandel over de

Canadees-Russische Tarwe Overeenkomst

In haar Wekelijkse Nieuwsbrief van 28 september geeft de Nederlands-Canadese Kamer van Koophandel de volgende beschouwing over de recente Russische graanaankopen in Canada.

Zoals reeds bekend werd gemaakt, heeft Rusland in Canada voor een waarde van $ 500 miljoen tarwe en bloem gekocht. Het betreft een hoeveelheid van 198 miljoen bushels tarwe van verschillende kwaliteiten en 29,5 miljoen bushels tarwebloem.

Overeengekomen werd, dat 25% contant zal worden betaald, terwijl het restant over een periode van 18 maanden zal worden afbetaald. Dit zijn dezelfde condities, die Canada ook is overeengekomen met Rood-China.

De Russische order zal in een periode van 10½ maand worden uitgevoerd. Het is duidelijk, dat deze Russische aankopen grote invloed zullen hebben op de Canadese economie. In de eerste plaats zal een aanzienlijk deel van de Canadese tarwe-voorraden kunnen worden geruimd. Op 1 juli, bij het begin van het Canadese oogstjaar 1963-1964 was er nog een voorraad van 490.7 miljoen bushels, terwijl daaraan de nieuwe oogst van 694,3 miljoen bushels moest worden toegevoegd. Als gevolg van de Russische order blijft een normale voorraad over, die aan de gebruikelijke afnemers, voornamelijk Japan, Duitsland, Engeland en China, kan worden verkocht.

Gevolgen:

In de eerste plaats zijn uiteraard de boeren in West-Canada gebaat bij deze tarwe-verkoop. Het was reeds merkbaar aan de bestedingen van de boeren, dat zij hadden geprofiteerd van de grote graanverkopen aan China.

Ongetwijfeld zal na het afsluiten van het contract met Rusland, de koopkracht in deze groep verder stijgen. Dit zal zijn weerslag vinden in de aankoop van landbouwmachines, auto's en in het verbeteren van de outillage van de boerderijen in het algemeen.

Andere sectoren van de Canadese economie, die ten nauwste bij de Russisch-Canadese overeenkomst zijn betrokken, zijn de transportondernemingen, de graansilobedrijven en de havenarbeiders.

Een groot gedeelte van de verschepeningen zal plaats vinden via Montreal en andere havens aan de St. Lawrence rivier, terwijl verwacht wordt, dat ook de havens in de maritimes Halifax en Saint John zullen worden ingeschakeld. De beide laatste havens hadden reeds geklaagd, dat de bedrijvigheid sedert de opening van de St. Lawrence Seaway in 1959 was verminderd. Volgens de Heer Howard Mann, voorzitter van de National Harbours Board, zullen de verschepingen ook gedurende de wintermaanden, wanneer op de Seaway geen navigatie mogelijk is, doorgaan.

De genoemde Board exploiteert silo's in Halifax en Saint John. Het graan zou dus per spoor naar deze havens kunnen worden aangevoerd.

Hoewel Rusland het vervoer over de Oceaan zal verzorgen, zullen de scheepvaartondernemingen, die de vaart op de Grote Meren onderhouden, evenals de stuwadoors, belangrijke opdrachten krijgen.

De inhoud van het Russisch-Canadese contract:

Hoewel de genoemde tarwe-aankopen door Rusland zonder tegencondities zijn gedaan, gezien de grote behoefte die dit land aan tarwe heeft, vallen deze toch onder het verdrag, dat de beide landen hebben afgesloten. De Russische woordvoerder, de onderminister van Handel, Borisov, heeft te kennen gegeven, dat bij verdere Russische aankopen in Canada, van dit land zekere tegenprestaties worden verwacht. Bij vorige handelsverdragen tussen Canada en Rusland heeft men ten aanzien daarvan gezocht naar praktisch uitvoerbare maatregelen. Het eerste verdrag, getekend in 1956, hield in, dat de beide landen elkaar wederkerig als most-favoured-nation zouden behandelen. Het bleek echter moeilijk te zijn voor Canada om op goederen uit een land, waarvan de overheid zelf optreedt als producent, koper en verkoper, invoerrechten te heffen op basis van de fair-market-value, omdat een in Rusland geldende binnenlandse prijs niet als maatstaf kon worden aangehouden. Canada hield daarom een fair-market-value aan, gebaseerd op vergelijkbare produkten uit derde landen. In de praktijk bleek dit echter niet goed uitvoerbaar te zijn, omdat in zulke gevallen een dumping-duty kon worden opgelegd, die het betreffende produkt onverkoopbaar maakte en Rusland dit beschouwde als discriminatie. Dit bleek o.a. het geval te zijn met Russische olie. Canada paste toen het prijsniveau toe van olie uit het Midden-Oosten, met het gevolg, dat de Russische olie niet kon worden verkocht.

Bij de vernieuwing van het verdrag in 1960 werd een andere formule toegepast, waarbij werd overeengekomen, dat Rusland twee maal zoveel van Canada zou kopen als andersom met een maximum van $ 25 miljoen.

Ook dit bleek voor Rusland onbevredigend, en bij die huidige onderhandelingen heeft Rusland er op aangedrongen, dat de most-favoured-nations-regeling weer zou worden toegepast, met dien verstande, dat Canada geen gebruik meer zou maken van de anti-dump clausule.

Hiermede heeft Canada zich akkoord verklaard.

De Russische delegatie had gevraagd om een lijst van goederen, die Canada bereid zou zijn in Rusland te kopen. Canada moest uiteraard duidelijk maken, dat de vraag, wie koopt en wat gekocht wordt, in Canada geen zaak van de overheid is. Wel kon worden beloofd, dat in gevallen, waarin Rusland van mening is niet eerlijk te zijn behandeld, terzake overleg zou kunnen worden gepleegd. Mocht Rusland niet tevreden kunnen worden gesteld, dan zou het kunnen weigere, restanten van nog uit te voeren orders te accepteren.

Overigens wordt verwacht, dat Rusland zal trachten artikelen aan Canada te leveren, waarvan de binnenlandse industrie geen nadeel ondervindt. Men denkt daarbij aan produkten, die vallen onder de categorie "of a class or kind, not made in Canada". Genoemd worden: ruwe katoen, textielmachines, drukpersen, tin-, mangaan-, grafiet-, en chroom-ertsen, ziekenhuis- en operatie-apparatuur, vensterglas en voedingsmiddelen specialiteiten, zoals kaviaar en krab.

Nadelen:

Een van de Canadese takken van industrie, die zich door de Canadees-Russische overeenkomst het meest bedreigd voelt, is de triplex-industrie. Vertegenwoordigers van de Canadian Lumbermen's Association hebben in een brief aan de Canadese premier verzocht, maatregelen te nemen, die een verdere stijging van de invoer van buitenlandse triplex zullen tegengaan.

Momenteel bedraagt de invoer van dit produkt reeds 60% van de binnenlandse consumptie.

In de met China kort geleden afgesloten handelsovereenkomst heeft Canada er ook in toegestemd, jaarlijks 7 miljoen vierkante voet triplex uit China te importeren, en de genoemde vereniging is bevreesd, dat met Rusland — dat eveneens een leverancier is van goedkope triplex — een soortgelijke overeenkomst zal worden gemaakt.

In het afgelopen jaar leverde Rusland reeds 3.000.000 vierkante voet voor een waarde van $ 137.600,—, een prijs, die zelfs nog lager ligt dan die van Japan en Formosa.

Het Canadese verbruik van triplex werd vorig jaar geschat op 195,4 miljoen vierkante voet. De invoer beliep 110 miljoen vierkante voet.

Indien nu ook Rusland vrije toegang tot de Canadese markt zou krijgen, dan zou de Canadese industrie gemakkelijk kunnen worden geruïneerd. Het is uitgesloten, dat de Canadese producenten op kunnen tegen de prijzen uit landen met lage lonen in Azië en Afrika. In de afgelopen zes jaar zijn vijf Canadese triplexfabrieken gesloten, terwijl de overigen slechts werkten op halve produktie-capaciteit. Ter vergelijking deelde een woordvoerder van de Canadian Lumbermen's Association mede, dat een Canadese plaat triplex van 4 x 8 voet circa $ 7.— kost en een soortgelijke Japanse plaat $ 4,—, terwijl het Russische produkt nog goedkoper zou zijn.

In de periode tussen 1956 en 1962 is het binnenlandse verbruik van triplex verdubbeld, maar het Canadese aandeel in de verkopen bleef op hetzelfde peil. De Canadese fabrikanten gaan zich dan ook afvragen of het zin heeft voort te gaan met campagnes ter bevordering van het gebruik van triplex. In de brief aan premier Pearson wordt medegedeeld, dat men van plan is de deelneming aan een beurs in Philadelphia in november a.s. te annuleren, tenzij de overheid toont begrip te hebben voor de problemen van deze industrie.

Positie van Canadese Regering versterkt:

Algemeen is men in Canada van oordeel, dat door de handelsovereenkomst met Rusland de positie van het liberale bewind in Canada aanzienlijk is verstevigd.

Zoals bekend, heeft Canada momenteel een minderheidsregering, welke na het indienen van de begroting in juni j.l. nogal in het defensief was gedrongen. Thans is men van oordeel, dat wanneer de regering verkiezingen zou uitschrijven, de liberale partij met een duidelijke meerderheid uit de bus zou komen. Men baseert deze mening onder meer op het feit, dat de grote tarwetransacties met China en Rusland Canada in één klap hebben verlost van het probleem om de tarwe — die reeds in voorraad was, alsmede de record-oogst van dit jaar — van de hand te doen. De positie van de tarweverbouwers in de Prairie provincies is hierdoor in de eerstkomende jaren vrijwel verzekerd.

Overigens komen deze verkopen juist in een periode, waarin de Canadese economie in zijn geheel een stimulans goed kan gebruiken.

De liberalen zijn van mening, dat men als gevolg van een en ander veel stemmen zou kunnen winnen in de conservatieve Prairies, terwijl de positie in Ontario zou kunnen worden gehandhaafd, en men zetels zou kunnen overnemen van de Social Credit Party, die in Quebec versplinterd is. Voor zover bekend, heeft minister Pearson echter geen plannen om op korte termijn verkiezingen uit te schrijven.

Ruim 200 Acres Dairyfarm met groot Melkcontract

Zeer vruchtbaar land en alles bewerkbaar.
Grote, moderne barn met stable-cleaner, 51 stanchions & waterbowls, ruime calf boxes, 2 silo's, groot melkhuis met bulkcooler (3,600 lbs.), ruimte voor meer dan 10.000 balen hooi en stro.

Machineschuur en andere bedrijfsgebouwen.
Zeer vele, goed onderhouden machines, o.a. 3 tractors, combine, baler, manure-spreaders, ploughs, seeddrill, side-delivery rake, wagons, 4 milk-machines, etc. etc. Grote voorraad hooi, stro en graan. Een volledige lijst van al de machines wordt U op verzoek toegezonden.

De gemiddelde melkcheque is $ 1600.— tot $ 1700.— per maand.
Daarenboven goed inkomen van veeverkoop.
Er is een modern huis (bungalow), voorzien van badkamer, furnace enz. en is slechts 3 jaar oud.

Een prima veestapel, in totaal 80 stuks, Holstein vee.
Reden van verkoop: Eigenaar heeft geen opvolgers.
Dit is een best winstgevend bedrijf en zeer geschikt voor een gezin met 1 of meer zoons.

Vraagprijs: $ 100.000.—. Gevraagd downpayment $ 25.000.—. De eigenaar is genegen zelf de hypotheek te verstrekken à 6%, terug te betalen met slechts $ 525.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.
Wij zijn bereid U te helpen met het gedeeltelijk financieren van Uw downpayment.
Vraagt vrijblijvend meer inlichtingen aan:

K. KRAAY, Real Estate Broker
2 Juliana Crescent, ST. CATHARINES, ONT. Tel. WE 4-1813

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

A MINISTER WHO FAILED TO SCORE

Marx and Freud Significant Contributors to the Betterment of Christian Society?

To be a good radio sports commentator is an art in itself. He must not only be able to identify the speedy players, who are constantly changing positions, but also lead his audience to a climax. A good commentator reporting a hockey-game, for instance, tells you who is in possession of the puck, to whom it is passed, how the puck is passed, how it aproaches the goal, how the defense is trying to steal it away, how, finally, a player shoots . . . too bad, the shot was wide, or . . . deflected off the goalpost. The commentator leads his listening audience to a climax, his voice climbs higher and higher . . . till the tension snaps like an overworked rubber band. Too bad, a score had been in the making. The listeners lean back in their chairs, breathing a sigh of relief or disappointment, whatever the case may be.

A similar kind of disappointment was experienced by many readers of the article in Weekend Magazine of October 19. The article was written by Stephen Franklin, and dealt with the remarks made by Canon Max Warren of Westminster Abbey, at the world Anglican Congress in Toronto a few months ago.

These remarks shocked and disturbed many people. They were in brief as follows. Canon Warren believes that Christianity's greatest challenge today is found in people who do not believe in God at all. But, he pointed out, some of these people have made significant contributions to the betterment of christian society. Consequently there's good in the godless. If this is true, why try to make those people christian?

Now there is nothing startling in the fact that Canon Warren suggests that Christianity has greater challenge in these people than in the other religions of the world. But, what caused many raised eyebrows, were the examples Mr. Warren chose, and what he had to say about them. These examples were Karl Marx and Siegmund Freud. Marx, as we know, was one of the founders of communism and Siegmund Freud was the father of psycho analysis. Remember?, the man who made us aware of our subconscious. Both were outspoken atheists. Says Canon Warren, "The Christian World's concern for social justice today owes far more to Marx than most of us are prepared to admit." And about Freud, who tried to analyse the soul of man, who had been seeking for the cause of human behaviour, Canon Warren says. "We . . . should humbly thank God for His grace at work in Freud: no less at work because Freud did not believe in Him."

You see, it seems that the minster will make a point. Just like that hockey game on the radio: we "see" the score coming!

What we had expected at this stage was, that Mr. Warren would have shown that the grace of God towards man, comes as the sunshine to the earth. Those who believe, stand in the sunshine. They acknowledge God's grace, and thus see the sun rays. This, however, does not mean that those who do not believe, therefore, do not share in the Divine grace. I may be standing in the shade, but this shade is not complete darkness. The light, even in the shady places, comes from the sun, even though I do not see the sun. By the same token unbelievers share in the grace of God, even though they do not acknowledge either God or His grace.

As previously mentioned, we expected Mr. Warren to come through with this point. Had he said it so, he surely would have scored in Weekend Magazine.

But the shot was wide, far too wide. Talking about people like Marx and Freud, Mr. Warren said, "I won't say they would be more useful if they were Christians, but I think as individual men and women they are missing an awful lot if they are not Christians."

In other words, we should be concerned about these people's own happiness. Their usefulness is apparently beyond doubt. "They are missing an awful lot" and as soon as we can fill this up, we're all set.

It seems that the point left out altogether is that God has given His grace with a very specific reason. People like Marx and Freud received their intellect by grace. In His grace God always wants to be acknowledged. Grace enables man to return and dedicate everything to God. The wickedness of unbelief is that the grace is accepted alright, but that it is not returned to God. Unbelief rules God out. It is not asked what God requires, but what mankind can profit from man, either christian or unbeliever. Not God, but man becomes central. It is the old, old story that began in Paradise.

Notice, Mr. Warren was speaking at the World Congress of the Anglican Church. A World congress, no less, of which the secular press made headlines on frontpages. And Mr. Warren was speaking as an office bearer, to whom the world was listening. This clergyman says, "It is important to realize that the world is not neatly divided into two, believers and unbelievers."

But this minister's Master has said, "He that is not with me is against me, and he who does not gather with me, scatters." (Matt. 12:30).

There is a division, whether we like it or not, and whether it hampers the mission efforts of the church or not.

It would be bad if we denied that great minds like Marx and Freud could live only because of the grace through the death of Jesus Christ. It is worse if we suggest that the only difference between atheists (as both Marx and Freud were) and christians is, that atheists miss something personally that christians have. Such reasoning leads in it consequence to selfishness. What weighs then, is only my personal gain, my personal satisfaction, my personal peace of mind.

The Christian Church, however, is called to voice God's will and word in the first place. That service to God leads to peace of mind, is beyond a shadow of doubt. but it comes in the second place. The Kingdom of God has God central and foremost.

If this is overlooked, if the church does not speak in Biblical terms to the world, then the world is left in darkness, because the light is hid under a bushel.

D. Farenhorst.

NATIONAL MUSEUM HALL OF MAMMALS

Wearing a nose mask to prevent the inhalation of particles, a man in a long white smock works diligently with what looks like an overgrown mallet with perforated ends. As he goes about his work the electrostatic flocking machine hums quietly.

The scene is not in some scientific laboratory. The work is taking place in the National Museum of Canada, where five dioramas are being readied for the opening of the Hall of Mammals on October 29th.

In case you wonder what an electrostatic flocking machine does, it is a piece of equipment used to distribute flaked particles of white rayon. The particles, electrically charged, stand on end and cling together to make a carpet of artificial snow. The process is one of many used to create dramatic realism in the diorama showing barren-ground caribou on their way to their winter range in northern Saskatchewan.

In addition to the diorama showing the barren-ground caribou, other dioramas presenting musk-ox, wood buffalo, moose and dall sheep are being completed for the opening of the Hall of Mammals. A diorama showing the sea-birds of Bonaventure Island will also be completed in time for the opening of the Hall.

Many of the animals in the dioramas have been obtained especially for the National Museum. The dioramas are large semi-circular exhibits illustrating the animals in their natural habitat. Each is a panoramic setting, with a painted background merging into a foreground of life-size animals, rocks, plants and trees.

In the diorama showing dall sheep in the mountains of the Yukon Territory, Museum staff have created a rocky setting that is hard to distinguish from the real thing. Plaster moulds of real rocks were made in the field. Combining plaster, resins and fibreglass, imitation rocks were then produced from the moulds. One huge boulder, weighing several tons, is less than 200 pounds in reproduction.

The dioramas in the Hall of Mammals represent the work of many people — the scientific staff of the Museum, painters, carpenters, taxidermists and many others. Backgrounds of the dioramas are the work of two wildlife artists, Clarence Tillenius and Hugh Monahan. Mr. Tillenius is well-known for his wildlife illustrations in magazines and books, while Mr. Monahan's wildlife paintings hang in many museums and galleries.

Five other dioramas will be finished at a later date to complete the Hall of Mammals. These will include grizzly bear, pronghorn antelope and polar bear.

Dr. P. Y. DE JONG Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE GOSPEL OF MARK

No. 7

THE KING IS PUT UNDER PRESSURE

Mark 3:7-35

BACKGROUND NOTES

A. **The signs of royalty in this section.** If you have to make the essay, it would be a good idea to show how in this part of the Gospel, Jesus, son of God and son of man, remains faithful to his office. He is faithful to all his offices, for the office of being prophet, priest and king, blend together in one great office, that of the Mediator, the Redeemer and thus the Saviour. Here too Jesus is prophet; a prophet too busy to eat bread (vs. 20). He is priest in that He suffers from what devils and people say about him. But Mark stresses particularly that Jesus is king even in his humble appearance and life of a servant.

In vs. 9 Jesus instructs his disciples to have a boat ready for him at all times to attend upon him constantly. Here you see the King and his yacht, though even the ship had the form of humility. Nevertheless Jesus had an experienced crew.

In vs. 12 Jesus charges the devils — even they must obey this king.

In vs. 13 "He calleth unto him whom he would". In these words Mark stresses the sovereignty of Jesus in making the choice. He calls and they come.

Again in vs. 23 He calls the scribes unto him. He does not allow them to continue with their hate-campaign without having been unmasked before the multitude. And the scribes come.

But also the reverse pattern is a sign of royalty, isn't it? In vs. 31 His mother and his brothers call Him and He does not come. This is not a sign of disobedience, but of authority. In this Jesus did not sin, but maintained his office.

B. **Royalty under pressure.** To be a king is not as easy as it may seem. Even though the king rules, He is not left free to make decisions. He is constantly under pressure of influential powers. Here too every one claims Jesus. They all want to make Jesus part of their system. But he refuses to be used. He reverses the claim. He asks: "Who is my mother, or my brethren?" And He himself answers this question by his solemn declaration: "Whosoever shall do the will of God, the same is my brother, and my sister, and mother".

Even today many like to call themselves Christians, but do they have the right to do so? We may only claim Jesus to be ours, if we are His.

THE OUTLINE

1. Vss. 7-12: **Jesus and His people.** They came from every direction: from Galilee, his homeland, from Judaea and Jerusalem, the capital and religious centre in the south, from the land of Edom (Esau: the elder people shall serve the younger — Gen. 26:23) in the south-east, from Transjordan in the east and from Tyre and Sidon (the land of the idol of Baal) in the north.
   All these people put pressure on Jesus physically also. That is why he told a few of his disciples to attend to the boat. They pressed upon him for to touch him", like the woman of 5:25, 26. The unclean spirits had to leave. Satan had been defeated by Jesus already (1:13). They cannot think of a better defense than to shout the truth: "Thou art the Son of God". But would their intention have been sincere? For what reason was Jesus finally condemned? (14:61, 63) Jesus did not want the devils to cut short the time of his preaching. Moreover, should the people believe because of what devils said or of what Jesus said and did?
2. Vss. 8-19: **Jesus and his apostles.** The King surrounds himself with a number of ministers of his own choice. Vs. 14 speaks about their double mandate. To which part does the name 'disciple' refer and to which the name 'apostle'?
   Jesus also showed his royalty by changing names. Which ones? What does the meaning of these names teach you? "He surnamed" in vss. 16, 17 can be translated by "He bestowed on him, on them, a name".
   Vs. 19 deals with the choosing of Judas. How can you explain this in the light of vs. 13 ("whom he would"). No wonder Jesus prayed the whole night before He appointed His 12 special ministers! See also John 2:25, and Hebr. 6:4-6.
   In this way the King is under the pressure of the organization of His government. But how unfit was the material with which he had to work! Here you see the Kingdom of heaven in the shape of a servant and worse.
3. Vss. 20-30: **Jesus and the leaders of His people.**
   It was a strange day in Kapernaum, his home town. The devils said: "He is God", the Scribes: "He is a devil", and his friends: "He is out of His mind". Only the devils spoke the truth that day. Under how much pressure Jesus was working!!
   Apparently the scribes from Jerusalem avoided a head-on collision. See vs. 23. The leaders of the people follow the tactics of slander and casting suspicions. They fight Jesus the cheap way. In vss. 23, 24 and 25 Jesus proves to the common people that the scribes were talking nonsense. Satan's realm is not a modern democracy, which can be divided against itself, and sometimes endangers its own existence, but it is a totalitarian state based on the dictatorship of power.
   The thought of vs. 27 is that complete victory must precede the act of plundering. Why could Jesus cast out devils? See 1:13, cf. also Gen 3:15. Show how this promise is fulfilled now.
   In vss. 28-30 Jesus concludes with a solemn warning. He remains the Saviour also for his enemies. Even blasphemy can be forgiven, but not blasphemy against the Holy Spirit. Why not? Forgiveness is received in the way of repentance and faith, but when the Holy Spirit is called a devil, such repentance and faith is no longer possible. Here, also, we are informed that there is no such thing as universal reconciliation. Why? What about purgatory?
4. Vss. 31-35: **Jesus and his close relatives.** What do we know about Mary from Luke 2:48-50 and John 2:3, 4? Does the Bible glorify Mary? What do you know about the brothers of Jesus? See John 7:5, cf. Acts 1:14. Which epistles of the New Testament were written by Jesus' brothers? In this last section the pressure put on Jesus is the most painful yet. It even seems as if Jesus disobeys His mother. However, the fifth commandment states: Honor thy father and thy mother . . . What did this imply to Jesus?
   But the unwelcome interruption is used by Jesus to teach us one of the greatest mysteries of the Kingdom of heaven. Ties of blood, no matter how dear they are, are not as precious as those of the "household of God" (Eph. 2:19) or the "household of faith" (Gal. 6:10). Can you illustrate this?

POINTS TO PONDER:

1. Do only believers commit the unpardonable sin?
2. Can people who are afraid they committed the unpardonable sin be guilty of it?
3. In which way can we love father and mother more than Christ?
4. Does Mark 3:35 influence our choice of church?

THE CLOSING ADDRESS AT THE SECOND UNIONVILLE CONFERENCE, SEPT. 27-29

Dear fellow students!

It is my privilege to say "farewell" to you in name of the ARSS.

Perhaps I should not call this a privilege; I might better speak of a sad and distressing duty.

Tonight we usher the third Unionville conference into the past. Whatever remains (and I hope it is a feeling of great thankfulness and the perception of a new horizon, the awareness of a Christian vision which projects the regeneration of the heart upon the activity of all our learning) the conference itself is over.

FOCUS and the ARSS send you home (after tomorrow's breakfast, that is!).

Yesterday morning I read the report of our Banff study conference in Calvinist-Contact. Rev. Schalkwijk in his report characterizes the closing of the Banff study conference as the **dieptepunt**, the deepest point.

He puts it this way: after we have given these youngsters a taste of a truly Christian learning and studying, we close the door, and we send them back to the secular universities. "May Allah take care of you!"

He calls this a cruel business. So my task is really cruel.

I have to close this short-lived university after our appetite has hardly been wetted, our appetite of faith-knowledge, that is.

Tomorrow we will hear again that faith is irrelevant and that facts and opportunity direct us in the scientific enterprise.

Closing this conference gives me the feeling of being a hangman, as bold as brass, an executioner performing his task knowing that the criminal is the innocent victim.

It is well nigh impossible!

The fact that I fulfill my assigned task with a bleeding heart, does not change the task itself.

I am deeply sorry to tell you, students, teachers, and workers that for the time being, we cannot do more than we have done. We are deeply thankful for the willingness, eagerness and devotion which each one of our able professors has shown this summer.

I ask all of you to help us to do more in the future by promoting the ARSS in your environment, in your own town, city or hamlet.

A few have seen the task, many more should join us: we have to propagate the ideal of a Christian University.

Talk it over with your parents, brothers, sisters and the whole community. Talk it over with everybody who wants to listen and try hard to talk those who do not want to hear you into listening to your story nevertheless.

One of the ways to keep this desire awake and this activity going is undoubtedly your faithful membership in the Calvinistic student club at your university.

Some might say: you learn more at one Banff or Unionville Conference than at 10 meetings of the Student club.

I know that many club meetings will produce more questions than answers.

I can imagine that the number of questions in excess of the number of solutions sometimes distresses and often disheartens.

But should we react thus?

It is already an important part of our mandate to study as Christians to formulate the problems.

The easy answers for which many students at the university are looking, could well indicate that something is going wrong in the very formulation of the problems.

Whenever you hear, to illustrate this point by just one example,

that in order to become a civil engineer you need course 666 in mathematics, something is wrong.

As an engineer or as a medical doctor or as a lawyer you need knowledge, not courses.

We know that to obtain this knowledge you need to be spoon-fed with a number of courses . . . but really all you need in order to be an engineer is to know how to do it, and to be a doctor you only need know how to cure the sick, and to be a lawyer you only need know how to apply the law.

Many students have forgotten these essential and simple truths. They study, not to know how to do things, but to get their degree, they do not study with the sick in mind, but only for a future status; they do not ask for knowledge of what justice really is, but they just like to become the operators of an involved legal machine.

For this reason their study becomes so boring, that they do not enjoy it anymore, but just suffer through it.

An Ontario Government report on University Matters just released, calls university study dull. For many students the wisdom is: keep the end in mind. You need courses number so and so and 666.

But even in this way I have not made things clear. For in the picture I just drew you did not see Christ and in the idea of how to study nothing was said about God.

The answer to this objection is that we should study for Christ and work for God.

But this leaves my mind rather blank as to the implications of this answer to my knowledge.

What is the right answer?

It is much more, and it is much deeper.

What we have forgotten is that knowledge itself does not exist: knowledge is not the "Ding an sich" which learned people and university directors often think it is.

Even if we agree that knowledge is the deeper level compared with that of the courses, we cannot rest here, for there is a knowledge which puffeth up.

Paul writes in 1 Cor. 8:2, "If any man think that he knoweth any thing, he knoweth nothing yet as he ought to know." It is this word of Paul which we should keep in mind while studying. It is like an amber flashing traffic light: proceed with care. Danger!

At the root of knowledge, of all knowledge, is "that they might know thee the only true God and Jesus Christ whom thou hast sent" (John 17:3). Jesus called it life eternal. But life eternal is the real life. And what is knowledge if it is not part of my life?

All knowledge then becomes true knowledge (which we often call wisdom, in accordance with the Holy Scriptures) only if it is knowledge of the only true God and Jesus Christ.

Does this mean that all knowledge is rooted in theology?

If you take the word for what it etymologically means: yes. All true knowledge is at the same time knowledge of God. And only because of this it deserves the name knowledge.

Reason cannot operate on its own. Reason left alone knows nothing. Reason can only function by means of revelation.

If people say that reason will overcome the prejudices of revelation, they are very unreasonable, in confessing their own prejudices.

All knowledge then is rooted in the knowledge of God and of Christ, in Theo-logy and in Christo-logy.

Calvin writes in the beginning of his **Institutes**: "It is evident that man never attains the true selfknowledge until he has previously contemplated the face of God." (I, I, 2)

But you must also know that this theology is not taught at the seminary:

— it precedes the scientific theology,

— it is not un-scientific as some wish to believe,

— it is pre-scientific.

If this is true, then study becomes an enterprise in which you delve through the courses to the gold of knowledge and through the gold of knowledge to the diamond of faith.

In it you find the pearl of great price.

In it you have life.

In it you become enthusiastic with an enthusiasm which the world can never give.

In faith your study becomes part of your life, your study becomes the scientific follow-up work of your pre-scientific deepest wisdom.

Then you walk in your studies as a Child of the Heavenly Father.

Such people we need.

Such people we have.

Some of them have gone home. However, their works remain.

I would like to mention my teacher, the late Prof. Dr. R. Van Dijk. Somebody sent me his last lectures, an analysis of Parson's Social system.

Parson proceeds from the basic idea that all actions of an ego, an 'I', are intended to obtain a maximum of gratification over against a minimum of deprivation.

Van Dijk shows how wrong this idea of man really is. He calls it a voluntaristic subjectivism. He has understood Parson' by means of the wisdom obtained from the Word of God. Van Dijk knows man better than Parson does. The famous Talcott Parson presents a concept of man derived from empirical reality; Van Dijk wisely saw that we must go beyond this reality to know man.

When I read these lectures I become impatient: When will we have a University in America where we can do this work? Let us all work faithfully for this great purpose. May the Lord bless the ARSS, FOCUS and all of you!

Remkes Kooistra.

Farming in Russia

The recent $500 million grain deal under the terms of which Canada will deliver 239 million bushels of wheat and wheat flour to Russia over the next nine months has focused attention on the state of Russian agriculture. That unfortunate weather conditions are not the sole explanation of the grain shortage in the Soviet Union but that the **human element** has played an important role becomes clear from a report recently published in the U. S. It was written by an agricultural expert who accompanied Mr. Orville Freeman, U. S. Secretary of Agriculture on a 6,000 mile trip to different collective and state farms and experimental stations in Russia.

Russia knows only two types of farms. The first one, the state farm, is owned and operated by the government with farmers merely as employees. In addition, there is the collective farm which is a co-operative enterprise owned by a group of farmers who share in the profits. The size of the farms is fantastic as is the bureaucracy that runs them, resulting in rigidities and power plays. In the Ukraine for example, there are approximately 10,000 collective farms and close to 1,000 state farms covering about 100 million acres; in other words, the average size of the farm in that area is about 9,000 acres.

Farmers' wages in cash and kind range from $70-$130 per month. However, the weakness of the Soviet system is the success of the private plot which each farmer is allowed to have for his own use. These tracts vary in size from one half to two acres and on these the farmer can raise produce and livestock for his own consumption. In addition, he is also allowed to sell the production in the free market.

the best meat, poultry, fruits and vegetables in the country and the tracts account for a very high proportion of total agricultural production. Apparently, fertilizer etc. bought for use by the farm, is siphoned off and used on the private plots instead. For the U. S. S. R. as a whole, more than half the total meat and potato production, almost half of all milk, grain and vegetables and about 80% of all eggs come from the private plots. In the large farmers' market in the city of Kiev, it is estimated that individual farmers sell about 4 times as much meat as the collective farms for which they work and housewives are willing to pay premium prices because of superior quality. Beef is about 80¢ per pound in Russia but the privately produced variety fetches up to $1.10 per pound.

The pride of Russian agriculture is the almost 100 million acres converted from steppes to farmland in Siberia and Kazakstan a few years ago, an area about the size of the state of California. The purpose of this conversion was to make Russia self-sufficient in wheat and to free more humid areas for the production of feed and livestock. The area has added about half of Russia's annual output, which last year was estimated at about 1,646 million bushels of wheat by U. S. experts.

This conversion has been an extremely costly undertaking and to make matters worse, crops are now declining in size. There is a shortage of rainfall in the area, the new lands being in a semi-arid section of the nation. The U. S. experts visiting the area were skeptical of the Soviet's deep ploughing techniques resulting in the beginnings of a dust bowl and trouble with soil alkalinity. In contrast with U. S. practice, Russian farmers only fallow wheat

From these private plots come land one year out of seven. In the United States this type of land is fallowed every other year.

Another deficiency of the Russian agricultural system is the marketing and distributing system for perishable livestock. There is little refrigeration equipment, inadequate transportation facilities and a shortage of processing plants. Canned goods are almost unobtainable in Moscow grocery stores. Evidence of these deficiencies became apparent last year when consumer prices for meat and milk were raised by 30%.

Conclusion of the U. S. report was that the size of Soviet farms is staggering but that they are too large for efficient operation. The bureaucracy employed to run the farms of course is not helping matters. This together with the developing failure of the wheat growing experiment in Siberia and Kazakstan, will probably mean that production will continue to fall short of consumption. The wheat crop this year is estimated at below 1,500 million bushels down from the approximately 1,646 million bushels last year and comparing with an annual consumption of about 2,000 million bushels.

Traditionally, Russia has been an exporter of wheat to the satellite countries. An important part of the Canadian grain deliveries will probably be used to replenish Russia's stocks in order to enable her to supply Eastern European markets as before.

It would seem likely that Russia will continue to import grain for some time now. However, with the most pressing needs filled, we should not count on Russia being so easy to deal with next time. The Russians have already indicated that further deals will be dependent on return trade. Canada will have to accept Russian goods in payment for wheat. This would seem logical as one cannot expect Russia to continue to sell gold in order to obtain dollars to pay for its grain purchases. However, this raises the question how far Canada can go in sacrificing its manufacturing industries for the sake of grain sales. About that some other time however.

Drs. J. P. Verseveldt.

Confidentially Speaking

Dear Con and Ad,

We are a group of four friends, belonging to the Chr. Ref. Church. We are interested in corresponding with girls in their upper teens. Please, write to the one of your choice:

a. I strife to gain a better education, reading is a pleasure for me, sports fascinate me and I enjoy meeting people.
Slim.

b. Striving for an education, especially in the arts, also interested in sports, reading and associating with many types of people, although usually shy.
Lefty.

c. Likes good fun, enjoys most sports and is musically inclined. Disapproves of smoking, improper dress and make-up.
Curly.

d. An enthusiastic guitar picker with a western drawl. Also likes mechanics and travelling. Sing along with
Tex.

CON & AD

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN OCTOBER

No. 82

Author: Th. C. L. Kok

Black: 10 pieces

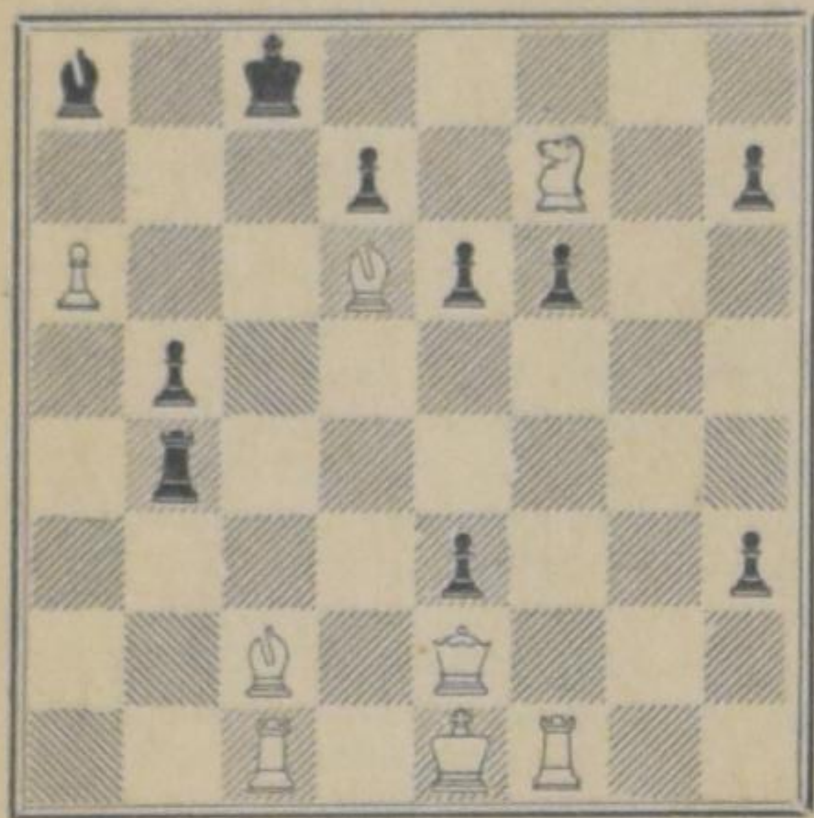

White: 8 pieces

White to play and mate in three moves. (3 points)

No. 83

Author: Th. C. L. Kok

Black 10 pieces

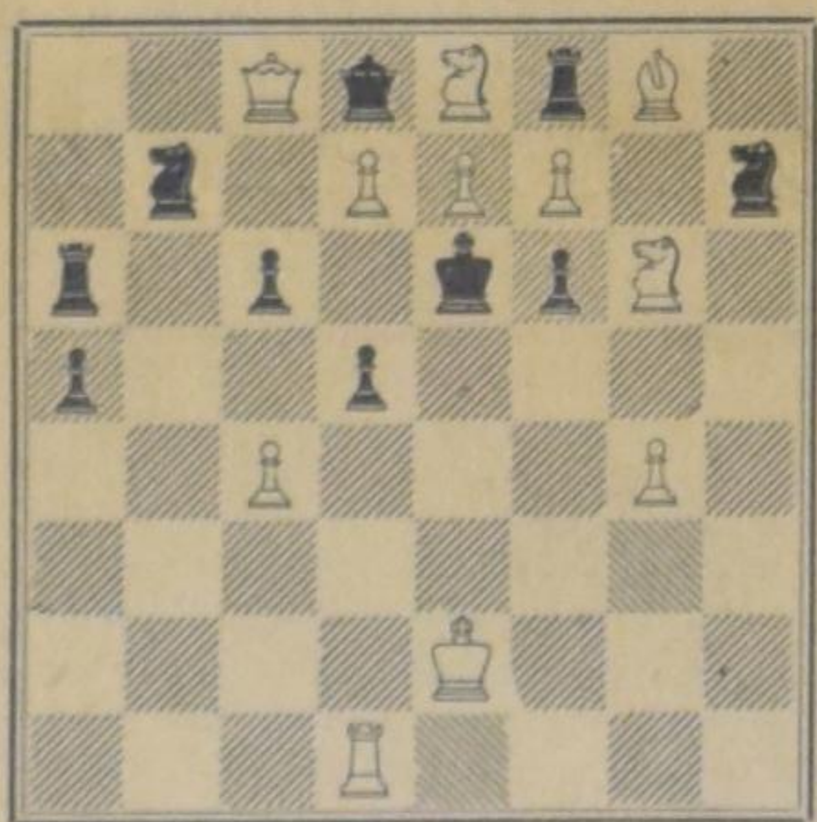

White: 11 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

1. This time you will find two interesting problems by the same author. They are not too hard but you will discover that both of them have character.
2. In No. 82 white can plan several attacks but all of them are smartly defended. Full description of the solution is necessary.
3. Notwithstanding the big number of variations which can be found in No. 83, indication of the surprising key-move is sufficient.
4. The deadline for the solutions of the October problems (80—83) is the 20th of November for persons who live in Ontario. There is no change in this rule and I can only say, too bad for you, if you are too late again. The deadline for all others is November 25.

Roots out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(10)

There was a step behind Willie, and a hand jerked at the big shoulder. "I'd like to know what you think you're doing, Willie!" Jansie's whisper was like a knife, cutting through his dazed dream. Willie ducked, and the big body let go. He was the stupid child again. "I wasn't going to do nothing," he whined as the brown fingers dug into his shoulder. "I was just watching Chrissie." He snickered suddenly and added, "She's is her drawers."

The brown hand drew back, and leaning forward, Jansie struck the surprised boy a stinging blow across the face. "I'll learn you to sneak around watching her!" she snapped. "You get home, you hear me?"

Willie turned away, sniffling a little in baffled outrage, but Jansie was not finished with him.

"You, Willie!" she stopped him with a tone as grim as the temper of a moment before had been hot, "Listen to me, Willie."

"Huh?" Willie stopped and eyed his sister, his glance anxious.

Jansie stood as tall as she could to look up into the stupid face above her. "You ever let me catch you sneaking around watching Chrissie again," she hissed, "and I'll kill you, Willie!"

Completely cowed, Willie picked up his gun and shambled off through the trees.

Jansie shuffled on into the glade. "Chrissie!" she called sharply.

Chris took one look at Jansie's face and made for the dress under the tree.

"What've you been doing and why have you got your dress off?" Jansie asked sternly.

Chris struggled hastily into the dress, fumbling for the buttons. "I was just playing," she answered, and her eyes would not come up. "I wasn't hurting nothing."

Jansie stood looking down at the downturned face. "Look at me!" she commanded.

Slowly, the hazel-green eyes came up, and Jansie studied them, her heart troubled within her. "Oh, Lord," she whispered worriedly. "What'll I do about her? I want her to be a good girl, not —" and she stopped, unable to mention any other possibility even to the Lord.

"Chrissie," she said slowly, and her words were groping for guidance. "I come way out here in these woods, hunting you, and when I do find you, what're you doing?"

Chris' eyes did not flicker, and Jansie answered herself. "I find you prancing around in your drawers! Ain't you ashamed?"

She paused again, but still the green eyes would not yield.

The moment drew out, and Jansie waited for her answer.

It came.

She sighed and shuffled over to the wild plum tree, her long fingers reaching for a small, tough branch.

She turned, the switch in her hand, her face sick. "Come here, Chrissie," she commanded softly.

Reluctantly, Chris eased across the glade.

Jansie took one small arm in a hand, and with the other hand, she switched the tender brown of the little legs. Chris danced and shrieked with mingled pain and rage. Red welts appeared on the soft skin. Jansie's face was white.

"There now," she threw away the switch and turned away. "That'll teach you to go around talking to yourself, and stripping off to romp in the woods!"

She looked back at the forlorn little figure snubbing under the plum tree. "Wipe your nose," she commanded, but her voice was gentle, "and come on home."

Chris wiped her nose, and considered. Then, keeping one eye on Jansie's back, she ran to the tree and gathered up the daisies. "Come on, you Eva," she said crossly. "You come on home, you bad girl!"

Unperturbed, Eva came following Chris as meekly as Chris was following Jansie.

Then, remembering, Chris turned back to her disgraced friend. "And wipe your nose, Eva!" she commanded sternly.

She's gotta go to school, Mamma," Jansie's thin face was stubborn with will. "She's gotta learn something!"

Annie swayed gently back and forth in the rocking chair that Mrs. Witherspoon had given Jansie for some laundry work, and patted Chris' back with a soothing motion. "Does Chrissie want to go to school?" she asked tenderly. "Maybe she don't want to go, Jansie."

They were sitting in the open doorway of the smithy, and outside, the long blue twilight of Indian summer lay warm upon the prairy. Jansie sat on a box at Annie's feet, while Chris lay contendedly in the fat woman's lap, her seven-year-old body relaxed and secure.

At Annie's question, Chris sat up, and, rubbing her arms with her hands in a curiously grown-up gesture, looked thoughtful. "Oh, I dunno," she said slowly, but the words were for Annie. Her hazel-green eyes gleamed eagerly across at Jansie. "I guess so," she added, and swung her feet to the floor. She was losing her chubby baby look in the lengthening of girlhood.

Annie sighed in vague resignation, "Then I reckon we'll have to let you go, Chrissie," she agreed indulgently. "But she'll have to have things, Jansie," she told the crippled girl out of some dim memory of her own scant schooling, "Books and pencils — and things like that."

"I know," Jansie's face was serious, "I'll get her a writing tablet, and Joe has a piece of pencil. I talked to the teacher yesterday, and she said if we'd let Chrissie start to school, she'd see that she got some books."

Annie smiled and stroked the dark brown head before her. "I'll hate to see the little thing a-going so far all by herself," she fretted softly. "It's a mile to the schoolhouse, even if she cuts across Miller's pasture instead of staying straight on the road."

"She's got to go!" Jansie looked out across the distances before them and her black eyes were still with purpose. "She's got a right to schooling." Behind them the clang of R. P.'s hammer was loud in the still air, and before them, far away, the Blue Mountains lay rich with the shadows of evening. Then Jansie added, quietly as if in answer to some inner voice of her own, "How can we expect her to be a good girl if she don't know nothing?"

Chris started the long walk to school the next morning with mixed emotions. It was thrilling to be going to school, and she wanted to learn to read. She especially wanted to read the books in Annie's room. The pictures between their worn covers were so interesting that the reading must be wonderful. But deep inside her, Chris was dreading the boys and girls at school. She didn't know what they thought nor what sort of things they did, and she was afraid of them. She looked down at the soiled front of her apron and wondered vaguely if she looked all right. Somehow, she didn't feel that she was proper for school.

The big bell in the turret of the four-room school building was ringing, as Chris stepped onto the beaten hardness of the school yard. She hesitated. A wild impulse to run, to flee back to the familiar world of home, came over her. She stopped, poised for flight like some frightened wild thing.

The teacher, who was standing in the doorway waiting for the marching line to get in, looked toward the little figure on the edge of the school ground, and Chris grew rigid with panic. Feeling fixed by the glance and unable to turn now, she swallowed at the lump in her throat and braced herself for whatever was coming.

Miss Emily Morgan liked children. She was that rare genius, a born teacher. Not even the evidence in her mirror of the relentless passage of the years could dim her joy in her calling. She was teaching her life away. So what! She was too busy to worry about being an old maid.

She came down from the steps toward the trembling little girl in the dirty dress, smiling reassuringly. "Hello," her voice was matter-of-fact. "You're the little Sanders girl, aren't you? Your sister talked to me about your coming to school."

Chris nodded dumbly up at the tall woman in the sweeping skirt, trying to twist her grubby hands behind her. "Yes'm," she managed, her eyes almost fixed with the effort. "I — I wanta start to school!"

Miss Emily held out a welcoming hand. "Come in then, dear." Her eyes smiled down. "What's your name, honey?"

"Christmas Rose Sanders," Chris muttered in a husky voice.

Miss Emily's lips twitched, but there was no hint of a smile in her voice as she asked, "And what do they call you at home? Rose?"

(To be continued.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Tweetal
te Acton, Ont.: Dr. L. Praamsma te Grand Rapids, Mich. en Rev. D. J. Scholten te Brantford, Ont.

Bedankt
voor Langley, B.C., J. D. Hellinga van Winnipeg, Kildonan.

LEAMINGTON, ONT.

De gemeënte heeft het advies van de Classis Chatham opgevolgd en besloten zich te voegen bij de kerk van Essex, Ont. De gemeente had na het vertrek van Rev. Dahm geen eigen geestelijke verzorger meer, bezat geen kerkgebouw noch pastorie en liep de laatste jaren terug in ledental. Zondag 27 okt. zijn hier de laatste diensten gehouden.

10TH ANNIVERSARY GUELPH

A special service will be held to commemorate the 10th anniversary of the Guelph Christian Reformed Church in their church auditorium on Monday evening, November 4th at 8:00 p.m.

The church choir and the members of the Calvinist Cadet Corps and Calvinettes will participate in the program, which has been designed to give thanks to God for the blessings He granted His people in this church.

After the special service a social hour with refreshments will be held in the Church basement.

REFORMED CHURCH

Beroepen
te Vancouver, B.C., Rev. L. Wezeman van Oak Harbor, Wash.

MONTREAL

De Classis Ontario heeft haar goedkeuring gehecht aan het verzoek van een groep leden te Montreal om tot een zelfstandige gemeente georganiseerd te worden. De Board of Home Missions zal uitzien naar een predikant die deze gemeente als Home Missionary zal dienen.

THE A.R.S.S.

The A.R.S.S. has a film about the first Banff Conference. It has been shown in Ontario and since then it has mysteriously disappeared. If anyone has any information about this film, would you, please, write to Dr. R. Kooistra, R.R. 4, Trenton, Ont.?

Aanvulling

BEZOEK VAN Ds. BAKKER EN Dr. HOMMES

Een onzer lezers maakt er ons op attent, dat in het verslag van het bezoek van bovengenoemde predikanten (zie ons nummer van 25 oktober, pag. 1) geen melding is gemaakt van het Seminary of the Reformed Church in America, Holland, Mich. Ds. Bakker heeft daar de studenten en de faculteit toegesproken.

Gaarne onze dank aan de abonné, die ons hielp deze aanvulling te verstrekken.

REISTARIEVEN DALEN

Nadat de spoorwegen het reizigerstarief verlaagd hebben, heeft thans de Greyhound Lines of Canada Ltd. bekendgemaakt dat de tarieven omlaag zijn gebracht. Greyhound wil de reputatie handhaven de laagste passageprijzen te hebben. Behalve de prijsverlaging zal tevens 10% reductie verleend worden op een retourkaartje.

De prijsverlaging zal geen nadelige invloed hebben op de dienstregeling. Greyhound bussen blijven veelvuldig rijden. Om enige voorbeelden te noemen: op het trajekt Calgary—Edmonton worden dagelijks negen diensten gereden, drie op het trajekt Calgary—Lethbridge en dagelijks vijfmaal naar Vancouver.

Reserveringen zullen ook bij de verlaagde prijzen niet nodig zijn.

EUROPESE AUTO'S OP RUSSISCHE BENZINE

De olie van Europa is niet meer "Arabisch". Russische olie heeft een deel van de olie-invoer van Europa voor zijn rekening genomen. In onze grafiek geven wij een overzicht van de invoer van Russische aardolie t.o.v. het eigen olieverbruik van die landen. Zweden gaat hierbij aan de spits want de hoeveelheid Russische aardolie die men het importeert komt overeen met ca. 20% van het olieverbruik in Zweden. Men zou kunnen zeggen dat van iedere 100 auto's in Zweden er 20 op Russische benzine rijden. Italië nadert ook dit peil, vooral dank zij de werkzaamheid van de overleden Italiaanse oliekoning Mattei.

Engeland heeft een geringe import van Russische olie. Men kan echter verwachten dat deze olie-invoer groter zal worden omdat de Russen in ruil voor scheepsbouworders voor Engelse werven graag een verhoging van de Engelse invoer van Russische olie zou zien.

CHINA EN RUSLAND OP DE WEEGSCHAAL

De controverse tussen Rusland en China richt de aandacht op deze twee landen. In onze grafieken geven wij een indruk van de huidige verschillen tussen de twee "communisten". Rusland is het — naar oppervlakte — grootste land ter wereld, China is het land met het grootste inwonertal ter wereld.

China gaat in de wereld aan de spits met zijn produktie aan: kolen, tin, antimonium, tungsteen, rijst, wolfram. Rusland neemt de eerste plaats in de wereld in met zijn jaarlijkse produktie aan: tarwe, ijzererts, hout, en boter. Rusland wil rond 1970 de huidige ekonomische kracht van de Verenigde Staten overtreffen. China wil rond het jaar 2000 de huidige kracht van de Verenigde Staten overtreffen.

CHINA EN RUSLAND

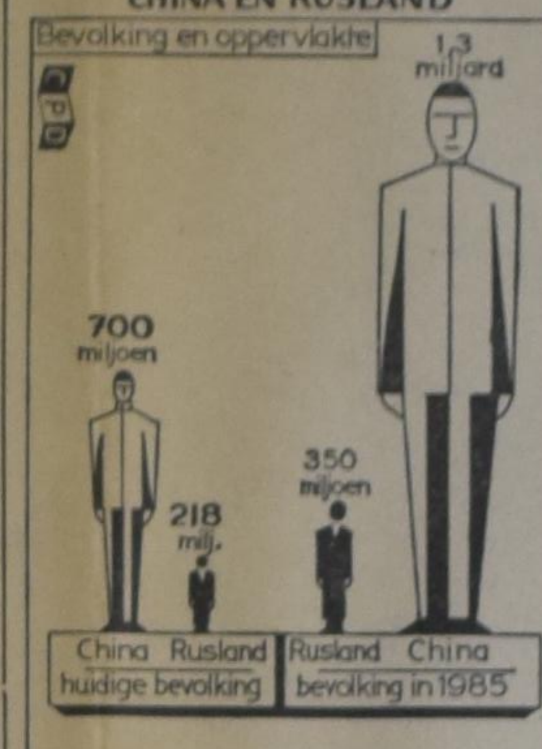

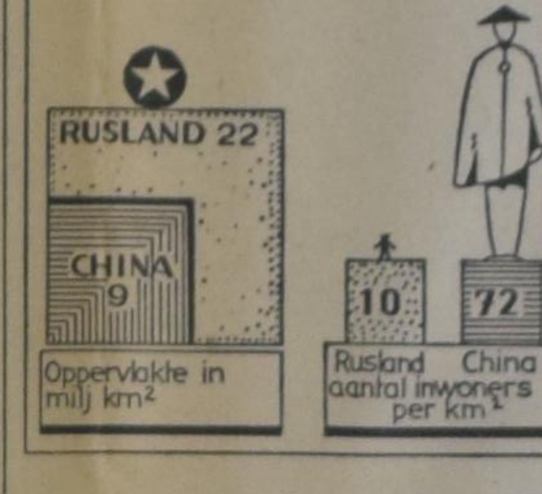

Het Russische leger telt ca. 2,5 miljoen man, het Chinese leger ca. 3 miljoen, maar dit leger kan vrij snel op direkt 6 miljoen man gebracht worden, terwijl de volksmilitie 200 miljoen man telt. De Russische vloot is met zijn ca. 2700 schepen de tweede vloot ter wereld, de Chinese vloot telt maar 700 schepen. De Russische luchtmacht telt tienduizenden vliegtuigen, de Chinese nauwelijks 3000. Voor de Russen zijn de Chinezen allemaal Aziaten, voor de Chinezen zijn alle Russen blanken, zij noemen hen "Langneuzen". De groei van de Chinese industrie verloopt thans sneller dan die van Rusland. De moeilijkheden in de industrie zijn in China echter groter dan in Rusland, soms werkt de Chinese zware industrie maar op 60% van zijn produktiekracht. China telt 12 miljoen communisten die 700 miljoen Chinezen regeren, Rusland telt 9 miljoen communisten die 218 miljoen mensen regeren.

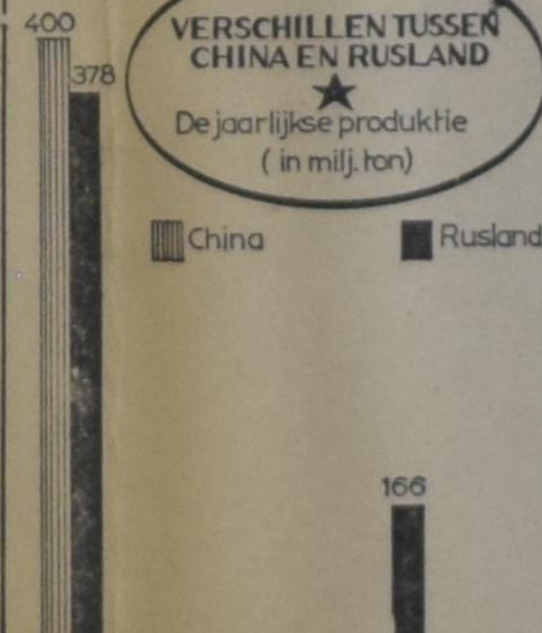

WERFT ABONNEES VOOR CALVINIST-CONTACT!

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

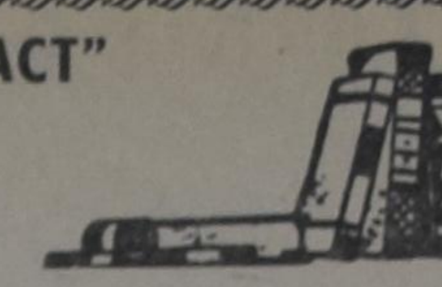

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

ROME EN DE REFORMATIE (Boeket-reeks)
De Reformatie van de 16e eeuw ligt in het grijze verleden. Daar is nu een keer, zo zeggen velen, een grote kloof tussen Rome en de Reformatie. Het is een afgesloten geheel en men hoeft over eenheid niet meer te denken. Toch moet er een poging blijven bestaan tot het voeren van een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie. Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over dit alleszins belangrijke onderwerp.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen. In dit boekje zijn toespraken opgenomen welke Ds. Jager heeft gehouden voor de N.C.R.V. en de I.K.O.R. Het is zeer interessante literatuur.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Children's Books

GOD'S GREAT OUTDOORS by Marian Schoolland.
This very well-known authoress takes the boys and girls along with her in nature and tells them about plants, birds, trees, flowers etc. Above all the greatness of the Creator is shown in this book. Age 9 and over.

THE FLASHLIGHT by Jean Fisher.
One of the paperboys in this interesting story found a flashlight, but others took it away. As a result the boys began to distrust each other. However, mother helped to solve the problem. For children 9 years of age and older.

Tom, Lloyd and Dan are three young friends all living on farms. The author has taken the Christmas holidays as THE GUN by John Vriesinga setting for this book. With three boys involved and "The Gun" as the title, needless to say, the book is filled with suspense as well as humor. Boys age 7-12.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

Talking Business

by D. Van Leeuwen C.A.

Budget

For many businesses it is time to make the budget for 1964. Among larger concerns it is a foregone conclusion that plans are made early before the next financial year. Most smaller businessmen also like to see their expectations and projects put in black and white. It may sound hilarious but it would be a great help for some of our independents if they had to submit their budget to a congregational meeting each December. The matter is, that any church treasurer (and school treasurer) knows that he must be very careful in his estimates lest he invoke severe criticism from the members. He must not be too conservative because "you must have faith that the money will come". He must not be too optimistic either for "we are endowed with sober judgment and this we are to use in the vineyard of the Lord". He must not take a Santa Claus attitude toward minister's (teacher's) salary etc., but on the other hand, "the labourer is worthy of his hire". In short a treasurer does not take a budget lightly for he has to present it to the members, and if it is not well-studied it is bound to be taken apart. This is why I say that I would like to see the same procedure for some businessmen. You see, quite a few do not make a budget at all, and if they do so it is either too optimistic, too pessimistic or simply inaccurate and there is nobody to criticize.

Now, if you have worked with budgets you have noticed that they do something for an organization. They stimulate. We slave to come up to the budgeted income, and we fight to stay within the budget in the expenses. It is a natural reaction, and wise stewards make the most of it. They do not attempt to set too high a goal for fear or discouraging the people, neither will they set their aims too low lest the people take it easy.

Businessmen will back me up if I say that an important quality of an independent operator is self-discipline. An employee has his responsibility to his employer, but a small business only reports to himself (unless his wife demands financial statements monthly). Therefore, it is so important and helpful if he has to live up to a budget. Once set, he will automatically do his best to reach the objective for Sales and to take steps to keep within the limits for Expenses. It may become apparent that the goals set are too high or too low. This will force a review of the situation. Every day we run into situations where a timely review should have been made. If a budget causes a man to reflect on the way his enterprise progresses, wonderful!

Assuming that I have convinced all businessmen of the value of a budget, I should like to flatter myself a bit more and assume that some non-business person reads this article. Well, it goes for a family budget too. I know it is a disheartening business to put it down on paper, and to see how much it costs to live, but make a "face the facts" budget, and start the list of expenses with "Offerings". The result may be that the figures convince you to use your talents and improve your present position.

The best way of preparing a budget is to start with Sales. So we ask the Sales Manager how much he is going to sell in 1964, and you know what his answer is? He says: "I don't know".

This is the point where a small businessman may stop. In a large organization there is no question of dropping the matter so the budget director sits down with the Sales Manager and analyzes the situation in the following parts —

PRODUCTS
AREAS
SALES OUTLETS
CUSTOMERS

He begins with the past. Which products have sold well? Are the people acquiring a taste for Edam or does it look like the volume of Gouda will go up? And so we go on. Quebec took X pounds in 1962 and Y pounds in 1963, so it is not unrealistic to set Z dollars for 1964. We had a good agent in Winnipeg but the competition stole him away, so Winnipeg can only be put down for half the volume next year. John Doe & Son bought $ 10,000.00 in 1962; $ 20,000.00 so far in 1963; and they love us more each day, put him down for $ 25,000.00 for 1964. You see what happens? We make estimates in four different ways, asking, what are we going to sell — where — how — and to whom. The result is a fairly good guess. At least it can be worked with. The expenses follow automatically. Many depend entirely on the volume of sales, such as, raw materials, commissions, freight. Others are more or less variable, such as supervision. wages and maintenance. There are also the fixed expenses such as rent and depreciation.

Finally it all has to fit. Sales must not be set above plant capacity. Advertising expenses must be planned in such a way that those products will be pushed which show a profit potential. The estimated profit may look very good, but this does not mean that a Company will reach the end of the year. There is always the lag of time between laying out money and collecting it. Money is invested in an advertising campaign, supposing orders are received, further amounts go into wages, rent and materials; what happens if the money runs out halfway through the process. It may have looked fine on the Pro-Forma Operating Statement, but a certain amount of capital is needed for each level of activity. Therefore, don't forget to make a cash forecast. A proposition which is perfectly sound from the profit point of view, may be impracticable because there is not enough money to last until fruits can be reaped. This we often see. An enterprising man gets something going, but has to sell for lack of Capital.

It is impossible to prepare a budget without information about past performance and about the market (internal and external factors). Electronic data processing is a great help in preparing statistical information. In small companies it is not so easy to break up Sales by products, areas, salesmen and customers. Yet these figures have to be known at least approximately to make forecasting possible.

If properly used the budget is a tool of management. Regularly actual figures are compared with the budget. Again, the large company which can afford electronic equipment is at an advantage, but still even in a small company results should be compared regularly with the forecasts, otherwise an important function of the budget is lost, namely, control.

A final word about the people involved. It is important that responsibility for performance in accordance with the budget is given to department heads. In a two-man business, one may look after Sales and the other after the Production and Administration. Each knows his target. A congregation or a school society adopts a budget. Once adopted, it is not only the treasurer who is responsible. Keep everybody in touch with the results. Keep up the interest by clear reports showing variances with the necessary explanations and indicate what steps are to be taken to correct the situation.

In this short article I have drawn some comparisons between business and church budgeting. I cannot help but observe that active church members and school members acquire considerable knowledge about administration. I have seen financial statements to Income Tax Returns drawn up in the form of the treasurer's report of the church. For an active and interested church member financial statements and budgets are nothing new.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact
Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door: ....
Naam ....
Post-adres ....
....
Aanbrengpremie: ....
Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash-/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:
Naam ....
Post-adres ....
....
....

OUD ADRES:
....
....